

มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง

คำสอนชั้นปริญญาโท

ทางการทูต

พุทธศักราช ๒๔๗๙

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน
(สัญญาเพื่อสันติสงคราม)

โดย

หลวงสิทธิสยามการ

สารบัญ

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

สัญญาเพื่อสงคราม

	หน้า
วัตถุประสงค์	๑
คำปรารภ	๒
ข้อสัญญา ข้อ ๓	๓๐
ข้อสัญญา ข้อ ๒	๓๕
ข้อตกลงกับกติกาสันนิบาตชาติเพียงไรหรือไม่	๓๘
ข้อตกลงกับสัญญาโดคาร์ โนเพียงไรหรือไม่	๓๙
ข้อตกลงกับสัญญาประกันความเป็นกลางหรือไม่	๔๑
ความสัมพันธ์กับประเทศที่ละเมิดสัญญานี้	๔๒
การบังคับ (Sanctions)	๔๓
สัญญานี้มีลักษณะเป็นนิติวัตร	๔๔
สัญญานี้มีประโยชน์อย่างไร	๔๕
วันที่ใช้สัญญานี้	๔๖
รายชื่อประเทศที่เป็นภาคีแห่งสัญญานี้	๔๗
<u>ANNEXES</u>	
Treaty for the Renunciation of War	๓๑
คำแปลภาษาไทย	๔๓

Notes exchanged between the American Chargé d'Affaires at Bangkok and the Siamese Minister for Foreign Affairs.	๔๘
สำเนาพระราชสัถยาบันสาร	๖๐
คำแปลภาษาอังกฤษ	๖๓
Notes exchanged between the Secretary of State of the United States and the French Ambassador in Washington.	๖๓
Notes of the Government of the United States explaining the Treaty.	๓๒๘

ข้อตกลงระหว่างประเทศล้มยุบปัจจุบัน

TREATY FOR THE RENUNCIATION OF WAR

สัญญาเพื่อสละสงคราม

สัญญาเพื่อสละสงครามนี้ ได้ลงนามกัน ณ กรุงปารีส เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๑๘ ในระหว่างหลายประเทศด้วยกัน คือ เยอรมัน อังกฤษ ฝรั่งเศส สหภาพรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อิตาลี เบลเยียม โปแลนด์ เซโกโดมาเนีย และ เมืองอาณาจักรของอังกฤษ (British Dominions) มี แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แอฟริกาใต้ เดิรัฐไอริชและอินเดีย สัญญานี้เปิดให้ประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกเข้าเป็นภาคีด้วยได้ และในเวลานี้ ได้มีประเทศเข้าเป็นภาคีด้วยอีกมาก รวมภาคีทั้งหมดกว่า ๕๐ ประเทศ ด้วยกัน.

วัตถุประสงค์ของสัญญานี้ ก็เพื่อจะให้ภาคีทั้งหลายยอมรับว่า จะไม่ใช้สงครามเป็นอุปกรณ์แก้โยบายแห่งชาติของตน สงครามนั้นแต่ดั้งเดิมมา ถือกันว่าเป็นเอกสิทธิ์อย่างหนึ่งของกษัตริย์และถือว่า เป็นวิถีทางอันชอบธรรมอย่างหนึ่ง สำหรับแก้ข้อพิพาทในระหว่างนานาชาติให้ตกไป และเป็นวิธีการอันชอบด้วยกฎหมายในอันที่จะคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ของตน หรือในอันที่จะให้ประเทศอื่น ๆ เสวยผลต่อสิทธิของตน. ในสมัยโบราณนั้น นานาประเทศยอมทำสงครามกันได้ โดยไม่มีข้อจำกัดอย่างไร. แต่ต่อมาเนื่องแต่ได้เห็นผลร้ายของสงคราม นานาประเทศได้มีคำพิพากษาจำกัด

สิทธิทำสงคราม. อันตัวที่ จะจำกัดสิทธิทำสงครามนี้ พวกพระเป็นผู้เริ่มคิดขึ้นก่อน และในสมัยนั้น ได้เกิดนิยามหลักการว่าด้วย “ สงครามอันเที่ยงธรรม ” (just war) ขึ้น. พวกเจิว (Jews) ถือว่า สงครามที่ทำกับผู้ที่ไม่นับถือบูชาเทวรูป (idolaters) เป็นสงครามที่เที่ยงธรรมและชอบธรรม. พวกกรีกถือว่า สงครามจะเป็นการเที่ยงธรรมหรือไม่ ก็คงแต่แต่ผลกำไรที่ประเทศได้มาจากการนั้น ส่วนพวกรโรมันนั้น ถือว่า สงครามที่เกี่ยวข้องกับเกียรติยศอำนาจ เป็นสงครามที่ชอบ.

ในสมัยกลาง นักนิติศาสตร์ ชีตาเดียนถือว่า มหาจักรพรรดิ (emperor) หรือไปป์แทนั้น มีสิทธิที่จะประกาศสงครามได้. แต่นักนิติศาสตร์ฝรั่งเศสนั้น กลับนิยมสิทธิหรือเสรีที่จะทำสงครามนั้นอีก คือถือว่า เมื่อเสื่อมสภาพกันแล้ว นานาประเทศย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในอันที่จะทำสงคราม.

นักนิติศาสตร์ที่มองความเห็นตาม โกรเชอร์ดี (Grotius) ไม่ได้แบ่งแยกในระหว่างสงครามเที่ยงธรรม กับ สงครามที่ไม่เที่ยงธรรม แต่ถือตามโกรเชอร์ดีว่า การกระทำนั้น จะเป็นกรชอบธรรม ก็เฉพาะแต่ในกรณีที่จะทดแทนความอยู่ดีศรีรวมที่ใด มิฉะนั้น.

ต่อมา บุคคลบางจำพวกถือว่า การใช้กำลังนั้น จะเป็นการชอบธรรม ก็แต่เมื่อได้กระทำไปเพื่อป้องกันเอกราช หรือความมั่นคง หรือเกียรติยศของประเทศ. แต่บุคคลบางจำพวกถือว่า ปัญหาเรื่องการทำสงครามแห่งสงครามนั้น เกี่ยวข้องกับสิทธิตามธรรมชาติโดยแท้ และไม่เกี่ยวกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง.

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

๑๖

ตามที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ย่อมเห็นได้ว่า แนวความคิดในอันที่จะจำกัดสิทธิทำสงครามนั้น ไม่ตรงรายนกันได้ นานาประเทศจึงได้คิดหาวิธีจำกัดสงครามชนิดใหม่ คือ ทำความตกลงหรือสัญญาว่าจะไม่รุกรานต่อกันและกัน หรือยกประเทศใดประเทศหนึ่งให้เป็นกลางเสีย หรือ ทำความตกลงหรือสัญญาระหว่างกันและกัน ว่า ถ้ามีข้อพิพาทเกิดขึ้นในระหว่างกันแล้ว จะเสนอข้อพิพาทนั้นให้ชญาโตตุลาการชี้ขาด. ในที่สุด นานาประเทศได้ ตกลงนิบาตชาติขึ้น แต่กติกาของนิบาตชาตินั้น ไม่ได้จำกัดหรือห้ามสงครามเด็ดขาดทีเดียว เป็นแต่เพียงจำกัดการทำสงคราม คือ ยังเปิดโอกาสยอมให้สงครามขึ้นนิบาตชาติทำสงครามกันได้ ในพฤติการณ์บางอย่าง และสงครามนั้นยอมเป็นสงครามที่ขอมด้วยกฎหมายด้วย. ต่อมา ภายหลังที่ได้ ตกลงนิบาตชาติขึ้นแล้ว ได้มีการที่จะจำกัดสงครามให้เด็ดขาดทีเดียว. ทางนิบาตชาติเอง ก็ได้มีส่วนในการนี้ด้วย เช่น ได้ทำความตกลงสำหรับการระงับข้อพิพาทระหว่างนานาชาติ โดยทางสงบ (General Act for the Pacific Settlement of International Disputes) และทำร่างสัญญาตัวอย่างว่าด้วยการไม่รุกราน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (Model Treaties of Non-Aggression and Mutual Assistance). นอกจากนี้ มหาประเทศในยุโรปได้ตกลงทำสัญญาโลคาร์โน (Locarno Treaties) ขึ้น มีใจความสำคัญว่า ฝรั่งเศสและเบลเยียมฝ่ายหนึ่ง กับ เยอรมันอีกฝ่ายหนึ่ง ยอมถ้อยว่าจะไม่ทำสงครามซึ่งกันและกัน. ส่วนอังกฤษกับอิตาลีนั้น เป็นผู้ประกันการลดละสงครามเท่านั้น. แต่ทั้งนี้ ก็ไม่เป็นการจำกัดสงคราม

อย่างเด็ดขาด. นานาประเทศจึงได้ทำสัญญาเพื่อตั้งระงับสงครามขึ้นนอก,
 มีบางคนกล่าวว่า ในการทำสัญญาเพื่อตั้งระงับสงครามนี้ ภาคของ
 หลายองค์จะทำให้สงครามเป็นสิ่งที่ “ผิดกฎหมาย” หรือที่ภาษาอง
 กฤษณ์ว่า outlaw war. แต่ทั้งในข้อสัญญาและในหนังสือการทูตที่มีโค
 ตอบกัน ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องของทั้งหลายนั้น หาปรากฏคำว่า
 “สงครามเป็นสิ่งผิดกฎหมาย” ไม่. แต่มีคำว่า “ตั้งระงับสงคราม”
 อัน ข้อผูกพันตามสัญญานี้ เป็นข้อผูกพันที่จะไม่ทำสงครามรุกรานกัน
 และเป็นข้อผูกพันที่ภาคแห่งสัญญาพึงถอยทกขยปฏิบัติต่อกัน. ฉะนั้น
 ประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคแห่งสัญญานี้ จึงไม่ได้รับประโยชน์จากสัญญา
 นี้ และภาคแห่งสัญญานี้ ย่อมมีสิทธิทำสงครามกับประเทศที่ไม่ใช่
 ภาคได้. ถ้าสัญญาทำให้ “สงครามเป็นสิ่งผิดกฎหมาย” แล้ว
 ภาคแห่งสัญญานี้ ย่อมทำสงครามไม่ได้โดยที่เดียว. ไม่ว่าจะเป็
 นสงครามเพื่อรุกรานหรือสงครามเพื่อป้องกันตัวก็ตาม และจะทำสงคราม
 กับประเทศที่ไม่ใช่ภาคแห่งสัญญานี้ ก็ไม่ได้ด้วย. แต่สัญญานี้
 มีข้อผูกพันเด็ดขาดเช่นนั้น. ฉะนั้น จึงพอสรุปได้ว่า ตามสัญญานี้
 ภาคแห่งสัญญาเพียงแต่ยอมตั้งระงับสงคราม คือ ยอมตั้งระงับซึ่ง
 ส่วนหนึ่งแห่งอธิปไตยของตน. ในอันที่จะประกาศสงครามเท่านั้น.
 ไม่ได้ทำให้สงครามเป็น “สิ่งผิดกฎหมาย”.

ก่อนการทำสัญญาเพื่อตั้งระงับสงครามนี้ ได้ดำเนินมาดังนี้ คือ
 เติมนิเทศเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๘๖๗ นายอริสตีดี บริองด์
 (Aristide Briand) ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การต่างประเทศของฝรั่งเศสอยู่ในขณะนั้น ได้เป็นผู้ริเริ่มความคิด
 ที่จะให้มีการตั้งระงับสงครามขึ้น และได้เสนอความคิดของตน พร้อม

ทั้งร่างสัญญาเพื่อการนั้น ไปยัง นายแฟรงค์ บี. เคลตล็อกก์ (Frank B. Kellogg) ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาขณะนั้น. ในชั้นเดิมนั้น จุดประสงค์คือว่า สัญญาจะทำกันในระหว่าง ฝรั่งเศส กับ สหภาพรัฐอเมริกา สองประเทศเท่านั้น. แต่เมื่อได้คำนึงถึงวัตถุประสงค์ของสัญญาแล้ว นายเคลตล็อกก์ เห็นว่า ถ้าเปิดโอกาสให้ประเทศอื่น ๆ ได้เข้าร่วมเป็นภาคีในการส่งสงครามนี้ด้วยแล้ว จะเป็นทางส่งเสริมสันติภาพของโลกยิ่งขึ้น. นายเคลตล็อกก์ จึงได้เสนอคำวิจารณ์ไปยัง นายบริยงค์ และในที่สุด สัญญาฉบับนี้จึงไม่ได้ทำกันในระหว่างฝรั่งเศส กับ สหภาพรัฐอเมริกา สองประเทศเท่านั้น แต่หากได้ทำกันในระหว่างหลายประเทศด้วยกัน รวมทั้งญี่ปุ่น และประเทศซึ่งเป็นภาคีแห่งสัญญาโลคาร์โน (Treaties of Locarno) ด้วย (*) เพราะเหตุนี้ และเพื่อความชัดเจน จึงมีผู้นิยมเรียกชื่อสัญญานี้ว่า “สัญญาบริยงค์-เคลตล็อกก์” (๒) เหมือนกัน.

สัญญาเพื่อส่งสงครามนี้ มีคำปรารภและข้อความอยู่ ๓ ข้อเท่านั้น. คำปรารภนั้น แสดงให้เห็นจุดประสงค์ของสัญญา. ส่วนข้อความในข้อ ๓ ของสัญญานี้ เกี่ยวกับการสัตยาบันและการภาคยานุวัติ (adhesion) เข้าเป็นภาคีแห่งสัญญา. ฉะนั้น ข้อความสำคัญมีคำปรารภและข้อสัญญา เพียง ๒ ข้อ เท่านั้น.

(*) ภาคีแห่งสัญญาโลคาร์โน คือ เยอรมนี เบลเยียม ฝรั่งเศส อังกฤษ อิตาลี โปแลนด์ และ เซโกสโลวาเกีย.

(๒) Briand -- Kellogg Pact.

คำปรารภ

“โดยด้านที่อย่าง ซาบซึ่งถึงหน้าทอนเคร่งครัดของตน ในอันที่
จะตั้งเสริมความดีสุดสมบูรณ์ของมนุษยชน.

โดยได้ถูกชักชวนว่า ถึงเวลาแล้วที่ควรจะต้องอย่างเปิดเผยว่า
จะไม่ใช้สงครามเป็นอุปการณ แก่น โยบายแห่ง ชาติ เพื่อ ยัง ความ
ดีมีพันธอันราบรื่นและฉันทมิตร ซึ่งมีอยู่ในระหว่าง ประชาชาติของคน
ให้ถาวรสืบไปเป็นนิจ.

โดยเชื่อมั่นว่า การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในความสัมพันธ์ระหว่างกัน
และกันนั้น ควรจัดให้เป็นไปโดยทางสงบเท่านั้น และควรเนื่องมา
แต่ที่คำดำเนินการอันราบรื่นและเป็นระเบียบ และภาคฝ่ายซึ่งในภายหลัง
ได้ตั้งองศาทางตั้งเสริมผลประโยชน์แห่ง ชาติของคน โดยการหันเข้า
หาสงครามนั้น ไม่ควรจะได้รบประโยชน์ตามหนังสือสัญญาฉบับนี้.

โดยมีหวังว่า เมื่อได้เห็นตัวอย่างการกระทำของคนแล้ว ชาติ
อื่นๆ ทั้หลายในโลกจะเข้าร่วมในความพยายามเพื่อมนุษยธรรมอัน
ดีด้วย และโดยการเข้าเป็นภาคแห่งหนังสือสัญญาฉบับนี้ ในเมื่อ
หนังสือสัญญานเป็นอันใช้แล้ว จะนำพาให้ประชาชาติของคนเข้าอยู่
ในชายแห่งบทบัญญัติอันเป็นคุณของ หนังสือสัญญาฉบับนี้ เป็นการ
รวมอารยชาติทั้หลายในโลก ให้ร่วมกันตั้งระว่า จะไม่ใช้สงคราม
เป็นอุปการณแก่น โยบายแห่ง ชาติของคน.”

“Deeply sensible of their solemn duty to promote
the welfare of mankind;

Persuaded that the time has come when a frank

สมมติของ
ห้องสมุดคณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๗

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

---

renunciation of war as an instrument of national policy should be made to the end that the peaceful and friendly relations now existing between their peoples may be perpetuated;

Convinced that all changes in their relations with one another should be sought only by pacific means and be the result of a peaceful and orderly process, and that any signatory Power which shall hereafter seek to promote its national interests by resort to war should be denied the benefits furnished by this Treaty;

Hopeful that, encouraged by their example, all the other nations of the world will join in this humane endeavour and, by adhering to the present Treaty as soon as it comes into force, bring their peoples within the scope of its beneficent provisions, thus uniting the civilized nations of the world in a common renunciation of war as an instrument of their national policy:"

๒๕๕
ทั้งนี้เป็นการแสดงว่า อารยประเทศทั้งหลาย ด้านใด ๆ
มีหน้าที่ที่จะส่งเสริมความสงบสุขของมนุษยชน และร่วมกันส่งเสริม
สงครามโดยไม่มีข้อสงวนอย่างชัดแจ้ง (express reservation) หรือมี
ข้อจำกัด (restrictions) ใดๆเลย. ข้อความสัมพันธระหว่าง
นานาชาติ ซึ่งรวมทั้งเขตแดนระหว่างนานาชาติด้วยนั้น อาจ
เปลี่ยนแปลงไปได้ และควรเปลี่ยนแปลงเช่นว่านั้น ย่อมเป็นการ

ชอบด้วยกฎหมายด้วย หากแต่มีเงื่อนไขอยู่ว่า ให้จัดทำไปโดยสันติวิธี คือ จุดประสงค์เพื่อจะรักษาสันติภาพระหว่างนานาชาติไว้ ฉะนั้น ภาคนายกนั้นเขาหาสงครามเพื่อแสดงหาประโยชน์ให้แก่ชาติของตนนั้น ย่อมไม่ได้รบประโยชน์ตามสัญญา คือ ภาคนั้น ๆ ย่อมมีเสรีภาพเต็มที่ที่จะดำเนินการแก่ภาคนายกที่ละเมิดสัญญา ได้ตามที่ตนเห็นสมควร.

คำปรารภนั้น มีน้ำหนักเบาะซอผูกพันเท่าเทียมกับข้อความในสัญญาหรือไม่?

ตามปรกตินั้น ปัญหาข้อนี้ย่อมไม่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติ เพราะใจความสำคัญของคำปรารภนั้น ย่อมมีบรรจุไว้ในตัวสัญญาเสมอ. ฉะนั้น คำปรารภนั้น ย่อมมีความสำคัญเกี่ยวกับภารกิจความสัญญาอยู่มาก เพราะในภารกิจความสัญญานั้น ย่อมจะสันนิษฐานว่า ภาคนั้นสัญญานั้นเจตนาตั้งที่ปรากฏในคำปรารภ เห็นได้แต่จะมีหลักฐานอย่างหนักแน่นหรือเด็ดขาด มาพิสูจน์ว่า เป็นอย่างไร. คำปรารภแห่งสัญญาเพื่อสงครามนั้น มีใจความสำคัญหลายข้อที่มิได้บรรจุไว้ในตัวสัญญาเลย. แต่ใจความสำคัญเหล่านั้นเป็นข้อความที่ภาคนั้นสัญญาได้ ทำความตกลงกันได้ ในหนังสือ การทูต (Diplomatic correspondence) ซึ่งได้มีโต้ตอบกันก่อนการลงนามสัญญา. ใจความที่สำคัญที่สุดก็คือว่า ถ้าภาคนายกใดฝ่ายหนึ่งละเมิดสัญญานั้นแล้ว ภาคนั้น ๆ ย่อมหลุดพ้นจากข้อผูกพันตามสัญญา และเสรีภาพเต็มที่ที่จะดำเนินการแก่ภาคนายกที่ละเมิดสัญญานั้น ตามที่ตนเห็นสมควร. ฝ่ายอังกฤษใครจะให้บรรจุหลักการอันนี้ลงใน

ตัวสัญญา. แต่ นายเคตติงก์ ตอบว่า “ตั้งที่ข้าพเจ้าได้ ชัดแจ้งไว้
แล้ว ตามกฎหมาย ย่อมไม่มีปัญหาเกิดขึ้นได้จา การที่ภาคฝ่าย
หนึ่ง ตระเมิดสัญญาถ้ากดทหาขึ้นเพื่อกำจัดสงคราม โดยถาวรหันเข้าหา
สงครามนั้น ทำให้ภาคอื่น ๆ หุดพ้นจากข้อผูกพันของเธอในข้อ ใน
ส่วนที่เกี่ยวกับบริสุทธิตะเมิดสัญญานั้น. การที่จะรับรองหลักกฎหมาย
เช่นนี้ โดยแจ้งชัด “ไม่เป็นสิ่งที่จำเป็นเลย.”^(๓)

เมื่อข้อนี้เป็นข้อที่ภาคแห่งสัญญาได้ ได้ตอบและตกลงกัน
โดยหนังสือการทูตแล้ว ก็ย่อมต้องมีผลผูกพันรัฐवादแห่งภาคเห่า
นั้น และเมื่อข้อความในคำปวารณาด้วยภาคที่ตะเมิดสัญญามีผล
ผูกพันภาคแห่งสัญญาแล้ว ข้อความอื่น ๆ ในคำปวารณาก็น่าจะมผล
ผูกพันเช่นเดียวกัน.

ฉะนั้น จึงพอสรุปความได้ว่า โดยความยินยอมและเจตนาของ
ภาคแห่งสัญญา คำปวารณาแห่งสัญญาเพื่อตัดสงครามนั้น มีน้ำหนัก
เป็นข้อผูกพันเท่าเทียมกับข้อความในข้อสัญญานั้นเอง.

(๓) As I have already pointed out, there can be no question, as a matter of law, that violation of a multi-lateral anti war treaty through resort to war by one party thereto would automatically release the other parties from their obligations to the treaty-breaking states. Any express recognition of this principle of law is wholly unnecessary.”

ข้อ ๑

“อัครภาคีแห่งหนึ่งคือสัญญาฉบับนี้ ปฏิญาณในนามแห่ง ประชาชาติของตนว่า คนประณามการหันเข้าหาสงครามเพื่อแก้ ปัญหาข้อพิพาทเกี่ยวกับระหว่างนานาชาติให้ตกไป และยอมสละว่า จะ ไม่ใช้สงครามเป็นอุปกรณ์แก่นโยบายแห่งชาติ ในความสัมพันธ์ ซึ่งกันและกัน.”

Article I

“The High Contracting Parties solemnly declare, in the names of their respective peoples, that they condemn recourse to war for the solution of international controversies and renounce it as an instrument of national policy in their relations with one another.”

ข้อความทั้งนี้ดูเหมือนจะออกจะมีผลมากอยู่. แต่เมื่อได้พิจารณาหัด แล้วจะเห็นว่า ข้อผูกพันตามสัญญาข้อนี้ เป็นข้อผูกพันอย่างกว้าง และไม่แน่นอน คือ เป็นแต่เพียงกล่าวได้กว้าง ๆ ว่า ประณามสงคราม และจะไม่ใช้สงครามเป็นอุปกรณ์แก่นโยบายแห่งชาติของตน แต่ มิได้กำหนดลงไปให้แน่นอนว่า ห้ามไม่ให้กระทำการอย่างใดบ้าง. ฉะนั้น ข้อสัญญาข้อนี้จึงเป็นเสมือนหนึ่ง คำปฏิญาณอย่างเปิดเผยว่า ประณามสงครามเท่านั้น.

สัญญาข้อนี้ มิได้ใช้ข้อความว่า “จะไม่ใช้สงครามเป็น เครื่องรังับข้อพิพาทระหว่างนานาชาติ” แต่หากใช้ข้อความว่า “จะไม่ใช้สงครามเป็นอุปกรณ์แก่นโยบายแห่งชาติในความสัมพันธ์ ซึ่งกัน และกัน.” อย่างไรก็ดี “การยอมสละว่าจะไม่ใช้สงครามเป็นอุปกรณ์

แก่น โขบายแห่งชาติในความสัมพันธซึ่งกันและกัน” นั้น ก็มีผลเท่ากับ “ยอมตั้งว่า จะไม่ใช่สงครามเป็นเครื่องระงับข้อพิพาทระหว่างนานาชาติ” เหมือนกัน เพราะข้อความตอนหลังนี้ ย่อมรวมอยู่ในข้อความตอนแรก เสมือนหนึ่งว่าเป็นส่วนหนึ่งของข้อความตอนแรกอยู่แล้ว.

ปัญหาที่ว่า คำว่า “เป็นอุปกรณแก่น โขบายแห่งชาติ” นี้ หมายความว่าอะไร ?

การกระทำเพื่อ “นโยบายแห่งชาติ” นี้ น่าจะหมายความว่า การกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยเฉพาะ ซึ่งคนได้มีใจสมัครคิดทำขึ้นเอง และได้จัดทำไปโดยพลละตนเอง. ข้อความที่ว่า “จะไม่ใช่สงครามเป็นอุปกรณแก่น โขบายแห่งชาติ” จึงหมายความว่า จะไม่ใช่สงครามเป็นเครื่องมือสำหรับแสวงหาประโยชน์เพื่อตนเองโดยเฉพาะ โดยใจสมัครของตน และโดยพลละตนเอง. ฉะนั้น สงครามเพื่อป้องกันตัวโดยชอบธรรม (war of legitimate self-defence) จึงไม่อยู่ในขอบข่ายแห่งข้อห้ามในสัญญา เพราะการป้องกันตัวนั้น ไม่ใช่การกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์เพื่อตนเองโดยเฉพาะ และไม่ใช้การกระทำที่ทำได้โดยใจสมัคร แต่หากเป็นการกระทำเพื่อป้องกันประโยชน์ของตน และเป็นกรกระทำที่ออกฝ่ายหนึ่งหรือพฤติการณ์บังคับให้ต้องกระทำเพื่อป้องกันตัว. ที่ว่า สงครามเพื่อป้องกันตัว ไม่อยู่ในขอบข่ายแห่งสัญญา ก็ตรงตามที่รัฐบาลอเมริกันและรัฐบาลอื่นๆ ได้แสดงความไว้ คือ ประเทศเหล่านั้นถือว่า ดีทริทที่จะมีป้องกันตัว เป็นดีทริทซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอธิปไตยของทุกๆ รัฐในตัวเอง และในสัญญาทุกฉบับ ย่อมเป็นอันร่วมกันโดยปริยายว่า ข้อความในสัญญานี้ไม่กระทบกระเทือนถึงดีทริทที่จะป้องกันตัว.

ทุก ๆ ประเทศจึงมีเสรีภาพทุกเวลา ในขณะที่จะบังคับเอาอาณาเขตของตนจากการรุกรานได้ โดยมีพิกัดของค่านิ่ง ถึงข้อความในสัญญาแต่ละข้อมมีสิทธิแต่ฝ่ายเดียว ในขณะที่จะวินิจฉัยว่า ตามพฤติกกรรมนั้นที่แน่นอน จะควรหันเข้าหาสงครามเพื่อป้องกันตัวหรือไม่ ถ้าหากว่า ในการหันเข้าหาสงครามเพื่อป้องกันตัวนั้น ตนมีเหตุผลดีแล้ว คนทั้งโลกก็จะเชิดอวดด้วย แต่ไม่ประณามการที่ตนได้กระทำไป.

ก็เมื่อเป็นอันยอมรับกันไปแล้วว่า สิทธิที่จะบังคับกันคงไม่พึงแยกออกจากอธิปไตยของทุก ๆ รัฐได้แล้ว เหตุใดในสัญญาจึงไม่มีข้อความบังคับไว้ เช่นนั้น? การที่ไม่มีข้อความเช่นว่านั้นไว้ในสัญญา ก็เนื่องมาจากความยากลำบากในการที่จะวิเคราะห์ศัพท์ “การรุกราน” (aggression) และ “การป้องกันตัว” (self-defence) ว่าหมายความว่าอย่างไร. ในสมัยนี้ คงไม่มีประเทศใดยอมรับว่า ต้องการทำสงครามเพื่อการรุกราน หรือว่า ตนได้ทำสงครามเพื่อการรุกราน. ประเทศที่ทำสงครามย่อมจะถือว่า ตนเองกระทำเพื่อการป้องกันตัว และว่า อภิปรายหนึ่งเป็นฝ่ายถูกรุกรานเสมอ. คงแต่มหาสงครามโลกที่แต่มาได้เสร็จสิ้นลงแล้ว ก็ได้มีผู้พยายามวิเคราะห์ศัพท์ “ผู้รุกราน” (aggressor). ฉะนั้นมาตรฐานเอง ก็ได้เคยพยายามมาเป็นเวลานาน ที่จะวิเคราะห์ศัพท์ “การรุกราน” ว่าหมายความว่าอย่างไร แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ.

เมื่อสัญญาไม่ได้วิเคราะห์ศัพท์ “การป้องกันตัว” หรือ “การรุกราน” ไว้แล้ว ภาวักแต่จะฝ่ายยอมมีเสรีภาพที่จะถือตามความคิด

เห็นของตนเองว่า การใดเป็นการรุกราน และการใดเป็นการ
บงกชกวด, ๒๕ จะ เป็น โดย ทั่ว ๆ ไป หรือ ในกรณีใดกรณีหนึ่งโดย
เฉพาะ ก็ได้.

สงครามตามสัญญา หมายถึงสงครามที่ลักษณะเป็นสงคราม
ระหว่างนานาชาติ คือ สงครามระหว่างประเทศที่เป็นเอกราชด้วยกัน
เท่านั้น. สงครามภายใน คือ สงครามระหว่างมณฑลหรือจังหวัด
ฝ่ายหนึ่ง กับรัฐอีกฝ่ายหนึ่ง หรือสงครามระหว่างเมืองขึ้นฝ่ายหนึ่ง
กับรัฐปกครองเมืองขึ้นนอกฝ่ายหนึ่ง เหตุนี้ ไม่อยู่ในขอบข่ายแห่ง
สัญญา.

ปัญหาที่ว่า สงครามระหว่างกรุงอังกฤษ (Great Britain) ฝ่าย
หนึ่ง กับเมืองอาณานิคมของอังกฤษ (British Dominions) อีกฝ่าย
หนึ่งนั้น อยู่ในขอบข่ายแห่งสัญญาหรือไม่?

จริงอยู่ เมืองอาณานิคมของอังกฤษเหล่านี้ได้ตั้งนามในสัญญา
นี้ด้วย ในฐานะที่เป็นผู้เริ่มตั้งนาม (original signatories) เหมือน
อย่างประเทศอื่น ๆ และเมืองอาณานิคมเหล่านี้เป็นสมาชิกของสันนิบาต
ชาติด้วยต่างหากจากกรุงอังกฤษ. แต่เมืองต้อยเมืองอาณานิคม
เหล่านี้ยังอยู่ในความอารักขาหรือความปกครองของกรุงอังกฤษ และ
รวมเป็นหน่วยเดียวกัน คือ จักรวรรดิอังกฤษ (British Empire) ก็มี
มังกฎอันเดียวกัน และมีกษัตริย์องค์เดียวกัน และมีความสัมพันธ์
ระหว่างกันและกัน ดังนี้ สงครามในระหว่างเมืองอาณานิคมเหล่านี้ด้วย
กัน หรือระหว่างเมืองอาณานิคมเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง กับ กรุง
อังกฤษ ย่อมเป็นสงครามที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ และ

เพราะฉะนั้น สังคมเช่นว่านี้ จึงไม่อยู่ในขอบข่ายแห่งสัญญาเพื่อ
 สันติสงคราม.

ในการสันติสงครามตามสัญญาเพื่อสันติสงครามนี้ ภาคหนึ่งหลาย
 รัฐบาล “ยอมสันติว่า จะไม่ใช่สงครามเป็นอุปกรณ์แก่นโยบายแห่งชาติ
 ในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน”. ตามนี้ เห็นได้ว่า ข้อผูกพันในการสันติ
 สงครามนี้ เป็นข้อผูกพันที่ต่างฝ่ายต่างจะต้องถอยทีถอยทีปฏิบัติ
 (reciprocal). ฉะนั้น ตามสัญญา ภาคแต่ละฝ่ายมีข้อผูกพันที่จะไม่
 ทำสงครามกับประเทศที่เป็นภาคแห่งสัญญาเท่านั้น. ส่วนประเทศที่
 ไม่ได้เป็นภาคแห่งสัญญานั้น ภาคแห่งสัญญา จะทำสงครามด้วย
 ก็ได้.

อนึ่ง การเข้าเป็นภาคแห่งสัญญา ไม่ได้ผูกพันประเทศที่เขาเป็น
 ภาคให้ต้องลดหรือคัดถอนกำลังรบของตนเลย.

ข้อ ๒.

“อัครภาคีแห่งสัญญานี้ ตกลงกันว่า สำหรับบรรดาข้อพิพาท หรือข้อขัดกันทั้งหลาย ไม่ว่าจะมึสภาพหรือสมุฏฐานอย่างใด ๆ ก็ตาม ซึ่งจักเกิดขึ้นระหว่างกันและกันนั้น จะไม่แสวงหาทางระงับหรือแก้ ให้ตกไปเป็นอันขาด นอกจากโดยสันติวิธี.”

Article 2.

“The High Contracting Parties agree that the settlement or solution of all disputes or conflicts, of whatever nature or of whatever origin they may be, which may arise among them shall never be sought except by pacific means.”

เมื่อคนเราวมกันอยู่เป็นหมวดเป็นหมู่ ความคิดเห็นและประโยชน์ได้เสียของแต่ละคน ย่อมแตกต่างกันเป็นธรรมดา. สำหรับรัฐต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน. ในกรณีที่รัฐต่าง ๆ พิพาทกัน เนื่องแต่ความคิดเห็นหรือประโยชน์ได้เสียขัดกันนั้น กฎหมายระหว่างประเทศกำหนดวิธีระงับข้อพิพาทนั้นไว้ ๒ ประการ คือ (๑) โดยสันติวิธี และ (๒) โดยสงคราม. สัญญาเพื่อส่งเสริมสันติวิธี ประณามสงครามและห้ามมิให้ทำสงครามซึ่งกันและกัน. ฉะนั้น นับตั้งแต่ได้ใช้สัญญาที่วางนடை การระงับข้อพิพาทระหว่างนานาชาติ ก็คงมีทางทำได้เหลืออยู่ทางเดียว คือ โดยสันติวิธี เท่านั้น.

บางท่านเห็นว่า ตามความในข้อ ๒ นี้ ภาคีแต่ละฝ่ายไม่ได้รับรองอย่างเด็ดขาดว่า จะระงับข้อพิพาททั้งหมดในระหว่างตนโดยสันติวิธี หากเพียงแต่ตกลงกันว่า จะแสวงหาทางระงับข้อพิพาทเหล่านั้นโดยสันติวิธีเท่านั้น ซึ่งยังไม่เป็นข้อผูกพันอันแน่นอน. การตีความดังกล่าวนี้จะคับไป. อันที่จริง เมื่อภาคีทั้งสองฝ่ายได้ยอมส่งสงครามเสียแล้ว ก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องหันเหหาสันติวิธี. ฉะนั้น ในหลักการจึงถือได้ว่า ตามความในข้อ ๒ นี้ ภาคีแห่งสัญญาอันมีข้อผูกพันในอันที่จะระงับข้อพิพาทระหว่างกันและกันโดยสันติวิธี.

แม้ข้อสัญญาจะได้วางหลักการไว้ โดยทั่วไปและโดยปราศจากเงื่อนไข ว่าเป็นการระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี ก็ดี แต่หาได้บังคับไว้อย่างชัดเจนไม่ว่า ให้ใช้สันติวิธีอย่างไร. บางท่านเห็นว่า ที่สัญญาไม่ได้บังคับเช่นนั้น ก็เพื่อจะเปิดโอกาสให้พิพาทที่เริ่มขึ้นที่จะตกลงในระหว่างกันเองว่า จะดำเนินตามวิธีใด ดีที่สุดแล้วแต่พฤติการณ์ของเรื่องและสภาพของข้อพิพาท. บางท่านเกรงว่า ในทางปฏิบัตินั้น จะปฏิบัติตามไม่ได้ เพราะแม้ในขณะที่ยังไม่มียุทธพิพาทเกิดขึ้น ก็ยังตกลงกันไม่ได้ว่า จะให้ใช้สันติวิธีอย่างไร ถ้ามีข้อพิพาทเกิดขึ้น ซึ่งทำให้สัมพันธไมตรีตึงเครียดแล้ว กว่าจะทำความตกลงในเรื่องที่ว่าหนักคงจะลำบากยากเย็นออกมา หรือแทบจะทำไม่ได้เสียเลย ก็เป็นไปได้. อย่างไรก็ตามก็ดี เป็นที่น่าเสียดาย ที่สัญญาไม่ได้บังคับว่า ให้ดำเนินตามสันติวิธีอย่างไร. แต่ทั้งนี้ ไม่ทำให้สัญญาหมดคุณค่า หรือไร้ผลเสียเลย เพราะ ก่อนทำสัญญาเพื่อส่งสงครามนั้น ภาคีแห่งสัญญาได้ทำความตกลงกันไว้แล้วหลายฉบับ ซึ่งว่าด้วยการระงับข้อพิพาท

โดยสันติวิธี. ภาคแห่งสัญญาอันจะมีผลกระทบต่อใช้สันติวิธีที่กำหนดไว้ในความตกลงเหล่านั้นอยู่แล้ว. แต่ทว่า จะตีความว่าเป็นการบังคับว่า ให้ต้องใช้วิธีเสนอเรื่องให้อนุญาตโดยตุลาการชี้ขาด หรือให้ต้องเสนอเรื่องต่อศาลประจำนครระหว่างประเทศ เสมอไปไม่ได้. สัญญาบังคับเพียงว่า ให้ใช้สันติวิธีเท่านั้น มิได้บังคับให้ใช้สันติวิธีอย่างใด. แต่อย่างไรก็ดี เมื่อภาคแห่งสัญญา มีข้อผูกพันตามสัญญาหรือความตกลงอื่น ๆ ซึ่งกำหนดสันติวิธีต่าง ๆ สำหรับระงับข้อพิพาทไว้แล้ว ก็น่าจะถือได้ว่า สัญญาหรือความตกลงอื่น ๆ นั้น เป็นอุปกรณ์แก่สัญญาด้วย คือ ภาคแห่งสัญญาทั้งสองกันได้ว่าจะใช้สันติวิธีอย่างใด ตามที่ที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือความตกลงอื่น ๆ นั้น.

ส่วนข้อพิพาทที่จะพึงระงับโดยสันติวิธีนั้น สัญญาซึ่งมีใจว่าข้อพิพาททั้งหลาย “ไม่ว่าจะมีสภาพ หรือต้นมูลฐานอย่างใด ๆ ก็ตาม”^(๕) โดยไม่มีข้อยกเว้น หรือข้อสงวนอย่างใดเลย. ฉะนั้น ข้อพิพาททั้งหลาย จะเป็นข้อพิพาทในทางการเมือง หรือทางกฎหมายก็ตาม หรือจะเป็นข้อพิพาทที่เกี่ยวกับประโยชน์ใหญ่ยิ่ง (vital interest) ของประเทศ หรือไม่ ก็ตาม ควรอยู่ภายในขอบข่ายแห่งสัญญาดังนี้ คือ ควรจะระงับโดยสันติวิธีด้วย.

(๕)...of whatever nature or of whatever origin they may be...

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

ข้อความทั่วไป

เมื่อเวลาทำสัญญาเพื่อส่งสงครามฉบับนี้ ประเทศที่เป็นภาค
 แห่งสัญญา นั้น ต้องมากเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาติ และกติกา
 สันนิบาตชาติกำหนดให้สมาชิกสันนิบาตชาติรับเอาข้อผูกพันต่าง ๆ เป็น
 การลดยกข้อปฏิบัติต่อกันและกัน ซึ่งประการหนึ่ง ประเทศที่เป็น
 ภาคแห่งสัญญา นั้น ต้องมากเป็นภาคแห่งสัญญาโดคาร์ โน และ
 สัญญาอื่น ๆ ซึ่งประกันความเป็นกลางของประเทศใดประเทศหนึ่ง และ
 สัญญาเหล่านี้ กำหนดให้ภาคีหน้าที่บางอย่างซึ่งจะตระเวนเต็มที่ได้
 บัญหาจึงมีว่า การเข้าเป็นภาคแห่งสัญญา เพื่อส่งสงครามนั้น จะ
 ขัดกับข้อผูกพันตามกติกาสันนิบาตชาติ หรือ สัญญาโดคาร์ โน หรือ
 สัญญาอื่น ๆ นั้น เพียงไร หรือไม่ ?

ปัญหาข้อนี้ ได้พิจารณาากันมาก่อนแล้ว ขอแยกอธิบายเป็น
 ข้อ ๆ ดังนี้ :-

กติกาสันนิบาตชาติ

จุดประสงค์ของสันนิบาตชาติ ก็เพื่อจะรักษาสันติภาพของโลก
 คือ ป้องกันมิให้มั่งสงครามเกิดขึ้นอีก, ถึงแม้ว่ากติกาสันนิบาตชาติ
 มิได้ห้ามสงครามเด็ดขาดทีเดียว แต่หากยังเปิดโอกาสให้สมาชิก
 ทำสงครามกันได้ กติกาต่าง ๆ กติกามิได้บังคับให้สมาชิกมีข้อผูกพัน
 ที่จะต้องทำสงคราม, การที่จะทำสงครามหรือไม่นั้น ย่อมต้องแล้ว
 แต่ความพอใจของสมาชิก, แต่ข้อผูกพันของสมาชิกในเบื้องต้นนั้น
 ก็คือ จะต้องพยายามระงับข้อพิพาทโดยทางสงบ, จึงอยู่ กติกา

ยังยอมให้ทำสงครามได้ แต่ทั้งนี้ เป็นการยอมหรืออนุญาตเท่านั้น ไม่ใช่เป็นการบังคับ.

จุดประสงค์ของสัญญาเพื่อตั้งสงคราม ก็เพื่อจะกำจัดสงครามเหมือนกัน. ฉะนั้น ข้อความในสัญญา คือ การตั้งสงคราม จึงไม่ขัดกับกติกาสันนิบาตชาติ.

หนึ่ง ในการบังคับสงครามนั้น สัญญาเพื่อตั้งสงครามนี้ ไม่ผิดยิ่งกว่ากติกาสันนิบาตชาติเสียอีก คือ กติกาของสันนิบาตชาตินั้น ยังเปิดโอกาสให้สมาชิกทำสงครามกันได้ เช่น เมื่อพ้น ๓ เดือนภายหลังจากชวาทของอนุญาโตตุลาการ หรือ คำตัดสินของศาล หรือ รายงานของคณะมนตรี^(๕) แล้ว (ดูข้อ ๑๒ แห่งกติกา) เป็นต้น. แต่ตามสัญญาเพื่อตั้งสงครามนั้น ภาควินว่า จะไม่ทำสงครามซึ่งกันและกันเลย. เพราะเหตุนี้ เมื่อได้ทำสัญญาเพื่อตั้งสงครามขึ้นแล้ว ทางสันนิบาตชาติจึงได้มีคำวิ ที่จะแก้ไขกติกาให้เข้ารูปกับสัญญาเพื่อตั้งสงคราม และในเวลานี้ก็ยังกำลังดำเนินการอยู่.

สัญญาโตคาร์ โน

ตามสัญญาโตคาร์ โนนี ภาควินแห่งสัญญานี้ มี ฝรั่งเศส เบดเยียม เยอรมัน อังกฤษ และ อิตาลี มีข้อผูกพันในอันที่จะต้องเข้าช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (mutual assistance) ดังนั้น ถ้าภาควินแห่งสัญญาโตคาร์ โนที่มีข้อผูกพันดังกล่าวนี้ เข้าเป็นภาควินแห่งสัญญาเพื่อ

(๕) Council of the League of Nations.

ต่อสงครามด้วยแล้ว ข้อผูกพันตามสัญญาสงครามนั้น จงชัดกัน
เพียงไรหรือไม่ ?

แม้ตามสัญญาโตคาร์ โน ภาคีแห่งสัญญานั้น มีข้อผูกพันอย่าง
ชัดแจ้งที่จะคงเข้าทำสงครามก็จริง แต่ข้อผูกพันเช่นนั้น ก็ยัง
ไม่มีผลบังคับ จนกว่าภาคีแห่งสัญญานั้นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะหันเข้าหา
สงคราม โดยตระเมิดคำมั่นสัญญาที่ได้รับรองไว้ ตามสัญญานั้นแล้ว.
ถ้าประเทศทั้งหลายที่เป็นภาคีแห่งสัญญา โตคาร์ โน ได้เข้าเป็นภาคีแห่ง
สัญญาเพื่อสงครามทั้งหมดแล้ว สัญญาเพื่อสงครามนี้ ก็
จะเป็นประกันอันหนึ่ง ว่าจะไม่มีการตระเมิดสัญญาโตคาร์ โน โดย
การทำสงคราม. ถ้าหากว่าประเทศใดประเทศหนึ่งหันเข้าหาสงคราม
โดยตระเมิดสัญญา โตคาร์ โนแล้ว ประเทศที่เวลานั้นก็ยอมตระเมิดสัญญา
เพื่อสงครามด้วย และในกรณีเช่นนั้น ตามกฎหมาย ในส่วนที่
เกี่ยวกับประเทศที่ตระเมิดสัญญา ภาคีอื่นๆแห่งสัญญาเพื่อสงคราม
ก็ย่อมหลุดพ้นจากข้อผูกพันตามสัญญาในข้อ และเมื่อเช่นนั้น ก็ย่อมมี
เสรีที่จะปฏิบัติตามข้อผูกพันของตนตามสัญญา โตคาร์ โนได้. ฉะนั้น
ข้อผูกพันตามสัญญาสงครามนั้นจึงไม่ชัดกัน. เพราะเหตุนี้ จึงได้มี
การพยายามชักชวนให้ประเทศที่เป็นภาคีแห่งสัญญา โตคาร์ โน เข้าเป็น
ผู้เริ่มลงนาม(original signatories) ในสัญญาเพื่อสงครามฉบับนี้
และในที่สุด ภาคีทั้งหลายแห่งสัญญา โตคาร์ โน ก็ได้เป็นผู้เริ่มลงนาม
ในสัญญาเพื่อสงครามนี้ด้วย.

สัญญาประกันความเป็นกลางของประเทศใดประเทศหนึ่ง

เมื่อก่อนทำสัญญาเพื่อส่งสงครามกันนั้น ฝ่ายฝรั่งเศสได้เคยแสดงข้อคิดที่ว่า ข้อผูกพันตามสัญญาเพื่อส่งสงคราม อาจขัดกับข้อผูกพันของฝรั่งเศสในฐานะที่ฝรั่งเศสได้เป็นภาคแห่งสัญญาประกันความเป็นกลางอยู่. แต่ฝ่ายฝรั่งเศสเองไม่ได้แสดงให้แจ่มแจ้งว่า สัญญาประกันความเป็นกลางที่อ้างถึงนั้น หมายถึงสัญญาฉบับไหน และประกันความเป็นกลางของประเทศใด. จึงมีผู้ตั้งคำถามเห็นว่า ถ้าฝรั่งเศสชักชวนประเทศที่ตนประกันความเป็นกลาง ให้เข้ามาเป็นภาคแห่งสัญญาเพื่อส่งสงครามนี้ได้แล้ว ข้อคิดของฝ่ายฝรั่งเศสก็จะเปลี่ยนตกไป กล่าวคือ ในกรณีเช่นนั้น การที่ภาคแห่งสัญญาเพื่อส่งสงคราม เข้าโจมตีหรือรุกรานประเทศที่เบนกลางนั้น ก็ย่อมเป็นการละเมิดสัญญาเพื่อส่งสงครามด้วย และเมื่อเป็นเช่นนั้น ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาคฝ่ายทะเลเมิดสัญญาเพื่อส่งสงคราม ฝ่ายฝรั่งเศสและภาคอื่น ๆ แห่งสัญญาเพื่อส่งสงคราม ก็ย่อมจะหลุดพ้นจากข้อผูกพันตามสัญญาเพื่อส่งสงครามนั้นในคดี. ถ้าหากว่าประเทศที่เบนกลางนั้น ถูกโจมตีหรือรุกรานโดยประเทศที่ไม่เป็นภาคแห่งสัญญาเพื่อส่งสงครามแล้ว สัญญาเพื่อส่งสงครามก็ย่อมไม่มผลบังคับแก่กรณีนั้น และฝ่ายฝรั่งเศสย่อมมีเสรีที่จะปฏิบัติการตามสัญญาประกันความเป็นกลางได้ เสมือนหนึ่งว่า ตนมิได้เป็นภาคแห่งสัญญาเพื่อส่งสงคราม. เพราะเหตุฉะนั้น สัญญาประกันความเป็นกลางจึงไม่น่าจะกระทบกระเทือน หรือ เป็นอุปสรรคแก่การที่ฝ่ายฝรั่งเศสหรือประเทศอื่น ๆ จะทำสัญญาหลายฝ่าย (หรือที่เรียกว่า สัญญาสากล) เพื่อส่งสงคราม.

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ระเมิดสัญญา

ถ้าภาคหนึ่งสัญญาเพื่อสงคราม (ซึ่งเป็นสัญญาสากล) ระเมิดสัญญานั้น โดยการหันเข้าทำสงครามแล้ว ตามกฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับภาคฝ่ายที่ระเมิดสัญญานั้น ภาคอื่น ๆ แห่งสัญญาย่อมหยุดพ้นจากข้อผูกพันต่าง ๆ ทั้งหมดตามสัญญานั้น ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักกฎหมาย. สัญญาจึงไม่ได้บัญญัติไว้ แต่ก็มีข้อความตามที่ท่านเองปรากฏอยู่ในคำปรารภ อรรถ ๓ ซึ่งมีข้อความว่า "โดยเชื่อแน่ว่าการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในความสัมพันธ์ระหว่างกันและกันนั้น ควรจัดให้เป็นไปโดยทางสงบเท่านั้น และควรเนืองมาแต่อดีตดำเนินการอันราบรื่นและเป็นระเบียบ และภาคฝ่ายซึ่งในภายหลังได้แสวงหาทางส่งเสริมผลประโยชน์แห่งชาติของตน โดยการหันเข้าทำสงครามนั้น ไม่ควรจะได้รับประโยชน์ตามที่สัญญาฉบับนี้."^(๖) เมื่อสัญญาไม่ได้มีไว้ว่าสงครามเพื่อการรุกราน (war of aggression) หรือสงครามเพื่อการป้องกันตัว (war of self-defence) ได้แก่การอย่างใด ก็ต้องมีได้กำหนดวิธีการสำหรับวินิจฉัยปัญหาอันใดด้วยภาคแต่ละฝ่ายยอมมีเสรีที่จะตัดสินความเอาตามความคิดเห็นของตนเอง ใน

(๖) "Convinced that all changes in their relations with one another should be sought only by pacific means and be the result of a peaceful and orderly process, and that any signatory Power which shall hereafter seek to promote its national interests by resort to war should be denied the benefits furnished by this Treaty;"

แต่กรณีเป็นเรื่อง ๆ ไปว่า ได้มีการหันเข้าหาสงครามโดยผ่าน
สัญญาหรือไม่.

การบังคับ (Sanctions)

ตามสัญญาเพื่อส่งสงคราม ภาคว่าจะ หายยอมส่งต่อว่า จะ
ไม่ใช่สงครามเป็นอุปกรณแก่นโยบายแห่งชาติในความสัมพันธ์ซึ่งกัน
และกัน. ภาคว่าจะ หายยอมส่งต่อโดยผ่านสัญญา ย่อมจะเกิด
สัญญา. แต่เมื่อมีการระเมิดสัญญาดังว่านั้นแล้ว ผลจะเป็นอย่างไร

แม้สัญญาเพื่อส่งสงครามจะได้วางหลักการใหม่ว่าให้มีการ
ส่งสงครามก็ดี แต่สัญญามีได้วางวิธีการสำหรับเป็นประกันที่จะ
บังคับภาคแห่งสัญญา ให้ต้องเคารพต่อหลักการอื่น หรือบังคับ
ให้ภาคฝ่ายที่ระเมิดสัญญากลับมาปฏิบัติตามสัญญาเลย. ทั้งนี้ จะว่าไม่
มีการบังคับเสียเลยทีเดียว ก็ยังไม่ถนัดนัก. จริงอยู่ สัญญาไม่ได้กำหนด
การบังคับในทาง positive ไว้ แต่มีการบังคับในทาง negative
อยู่ ซึ่งถึงแม้จะเป็นเพียงการบังคับในทาง negative ก็ดี แต่ก็
ย่อมมีผลอยู่บ้างเหมือนกัน กล่าวคือ คำปรารภของสัญญามักว่า
“.....ภาคฝ่ายซึ่งในภายหลังได้แสวงหาทางส่งเสริมผลประโยชน์แห่ง
ชาติของตน โดยการหันเข้าหาสงครามนั้น ไม่ควรจะได้รับประโยชน์ตาม
หนังสือสัญญานี้.”(๑) ตามนัย ย่อมเห็นได้ว่า ภาคว่าจะ ระเมิด
สัญญานั้น จะไม่ได้รับความคุ้มครองตามที่ระบุไว้ในสัญญา และ

(๑) “.....any signatory Power which shall hereafter seek to promote its national interests by resort to war should be denied the benefits furnished by this Treaty.

ภาคอื่น ๆ ย่อมมีเสรีเต็มที่ที่จะดำเนินการแก่ภาคฝ่ายที่กระเมิดสัญญาอัน
ได้ตามที่ตนเห็นสมควร.

การบังคับในทาง negative ตามสัญญาที่มีผล ๒ ประการ คือ

๑. เมื่อมีการกระเมิดสัญญาเพื่อประสงค์สงครามแล้ว ภาค
อื่น ๆ ซึ่งมีเสรีเต็มที่ที่จะกระทำแก่ภาคฝ่ายที่กระเมิดสัญญาอัน
จะดำเนินการโดยลำพัง หรือร่วมกันดำเนินการ เพื่อบังคับให้ฝ่ายที่
กระเมิดสัญญาอัน หยุตหรือเลิกการกระทำของตน หรือเพื่อทำให้มี
สันติภาพกลับคืนมาตามเดิมได้.

๒. เมื่อมีการกระเมิดสัญญาเพื่อประสงค์สงครามแล้ว ภาค
อื่น ๆ อาจจะใช้วิธีการบังคับต่างๆ ในทาง positive ซึ่งได้ระบุไว้
ในสัญญา หรือความตกลงระหว่างประเทศที่ได้ทำขึ้นไว้ก่อนสัญญาเพื่อ
ประสงค์สงครามนั้นได้ ฉะนั้นอย่างยิ่ง การบังคับที่กำหนดไว้ในสัญญา
ใดควร โน้ตระในกติกาสันนิบาตชาติ.

ทั้งนี้ ย่อมมีผลทำให้ภาคที่คิดจะกระเมิดสัญญาเพื่อประสงค์สงคราม
ต้องยับยั้งใจและตรึงตรองของทบทวนดูให้ ดูก่อน.

นอกจากนี้ สัญญาเพื่อประสงค์สงครามนี้ ยังมีผลหรือการบังคับ
ในทางศีลธรรม (moral sanction) อีกด้วย คือ ความเห็นของ
มหาชน (public opinion) นั้นเอง.

สัญญาที่มีลักษณะเป็นนิจนัตถ์ (perpetual)

ความสัญญาอัน ภาคทั้งหลายยอมประสงค์ สงคราม โดยไม่มีจำกัด

เวลา. ในตัวสัญญา ไม่มีข้อความชัดเจนหรือโดยปริยายอย่างใด
 เดียวว่า ให้สัญญาสามารถใช้ได้กับ หรือว่า ให้ภาคแต่ฝ่ายมี
 สิทธิบอกเลิกสัญญาได้. จึงเข้าใจว่า ภาคฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะบอก
 เลิกสัญญาโดยลำพังไม่ได้. สัญญาจะเลิกได้ก็โดยภาค
 ทั้งหลายทั้งสองได้ตกลงยินยอมพร้อมกันตงนั้น. แต่ก็ไม่มีโอกาสที่
 จะเลิกสัญญาโดยวิธีเช่นวานเคย. เมื่อเป็นตงนี้ จึงถือได้ว่าสัญญา
 นมตกษณะเป็นนิรันดร (perpetual).

ประโยชน์ที่ได้จากสัญญา

ส่วนประโยชน์อันแท้จริงที่จะพึงได้จากสัญญาเพื่อส่งเสริม
 ก็คือไม่ตั้งแน่นอนหนัก. โดยที่สัญญากำหนดข้อผูกพันไว้
 อย่างกว้าง ๆ และไม่แน่นอน และแม้จะไม่ได้บังคับเช่นนั้นก็
 ก็มีข้อสงวนบางประการโดยปริยาย เช่น ข้อสงวนเกี่ยวกับการบอ
 กันตัว และ การคัดถอนกำลังรบ เหล่านี้ จะเชื่อมั่นเอาจริง ๆ ว่า
 สัญญาจะเป็นการคัดสงครามได้ทีเดียว ก็ยังไม่ได้ ครั้นจะถือ
 ว่าสัญญาไม่ผลเสียเลย ก็ยังไม่ถนัดนัก เพราะแม้สัญญาจะยังไม่
 เป็นการ คัด สงครามมิให้ มีขึ้น อีกได้ทีเดียวก็ แต่ ก็ย่อมมีผล
 อยู่บ้างเหมือนกัน กล่าวคือ การที่นานาชาติได้ปฏิญาณค่อกันอย่าง
 เบ็ดเสร็จตามข้อความในสัญญาดังกล่าวตงนั้น อาจเป็นทางยับยั้งมิ
 ให้นานาชาติ สัมกร์ทำสงครามกันได้บ้าง และอาจเป็นทางให้นานาชาติ
 พยายามคิดหาทางปรองดองหรือปรวณประนอมกันยิ่งขึ้น. สรุปความ
 ได้ว่า สัญญาฉบับนี้ไม่ได้ ให้ โทษอย่างไรเลย แต่อาจจะให้คุณได้.

วินัยสัญญา

ตามความในข้อ ๓ วรรค ๑ แห่งสัญญาเพื่อตั้งตั้งกรรม สัญญา
 นั้นจะมีผลเป็นอันใช้ได้ ในเมื่อกฎแห่งหลายซึ่งมีนามระบุไว้ ในคำปรารภ
 ได้มอบสัตยาบันสำหรับไว้ ที่กรุงวอชิงตันครบถ้วนหมดแล้ว. ภาคทั้งหลาย
 แห่งสัญญานี้ ซึ่งมีนามระบุไว้ในคำปรารภนั้น ได้มอบสัตยาบัน
 สำหรับไว้ ที่กรุงวอชิงตันครบถ้วน เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๘.
 ฉะนั้น สัญญาเพื่อตั้งตั้งกรรมนี้ จึงเป็นอันเริ่มใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๔
 กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๘ เป็นต้นมา.

ฝ่ายสยามเราก็ให้เขาเป็นภาคแห่งสัญญาเพื่อตั้งตั้งกรรมนี้ด้วย,
 ฝ่ายสยามได้มอบภาคยานุวัติสำหรับไว้ (instrument of adhesion) ไว้
 แก่กระทรวงการต่างประเทศอเมริกัน ที่กรุงวอชิงตัน แต่เมื่อวันที่
 ๑๖ มกราคม ค.ศ. ๑๙๒๘. แต่ในขณะนั้น สัญญาที่วางยังไม่
 ผลิตเป็นอันใช้ได้ และเพิ่งมาเป็นอันเริ่มใช้ เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม
 ค.ศ. ๑๙๒๘. ฉะนั้น แม้ฝ่ายสยามและประเทศอื่น ๆ จะได้มอบภาค
 ยานุวัติสำหรับไว้ก่อนวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๘ ก็ดี สัญญา
 นี้เป็นอันใช้แก่ประเทศสยามและประเทศอื่น ๆ นั้นด้วย ตั้งแต่วันที่ ๒๔
 กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๘ เป็นต้นมา.

ส่วนประเทศที่เป็นภาคแห่งสัญญาเพื่อตั้งตั้งกรรม และวันที่
 สัญญาเป็นอันเริ่มใช้แก่แต่ละประเทศ นั้น มีดังนี้:—

สมบัติของ
ห้องสมุดคณะนิติศาสตร์ ๒๓๓
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

ชื่อประเทศ	สัญญาเป็นอันเริ่มใช้แล้ว
๑. เยอรมัน	๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๘
๒. สหพันธรัฐอเมริกา*	”
๓. เบลเยียม*	”
๔. ฝรั่งเศส*	”
๕. อังกฤษ (๘)	”
๖. อิตาลี*	”
๗. ญี่ปุ่น (๙)	”
๘. โปแลนด์*	”
๙. เซโกสโลวาเกีย*	”

* ประเทศที่มีชื่อระบุไว้ในคำปรารภแห่งสัญญาเพื่อละสงคราม.

(๘) รวมทั้งเมืองอาณานิคมด้วย.

(๙) สำหรับญี่ปุ่นนั้น ในความอภัยทานสนธิสัญญา ได้ทำ declaration ว่าดังนี้:-

“The Imperial Government declare that the phraseology ‘in the names of their respective peoples’, appearing in Article I of the Treaty for the Renunciation of War, signed at Paris on August 27, 1928, viewed in the light of the provisions of the Imperial Constitution, is understood to be inapplicable in so far as Japan is concerned.

June 27, 4 Showa (1929).”

ชื่อประเทศ	สัญญาเป็นอันเริ่มใช้แต่
๓๐. แอฟกานิสถาน	๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๗
๓๑. แอลเบเนีย	๑๑
๓๒. ออสเตรเลีย	๑๑
๓๓. บุลกาเรีย	๑๑
๓๔. จีน	๑๑
๓๕. คิวบา	๑๑
๓๖. เดนมาร์ก	๑๑
๓๗. ดอมินีกัน	๑๑
๓๘. อีจีปต์	๑๑
๓๙. เอสโตเนีย	๑๑
๔๐. ธิเบต	๑๑
๔๑. ฟินแลนด์	๑๑
๔๒. กัวเตมาลา	๑๑
๔๓. ฮังการี	๑๑
๔๔. ไอซ์แลนด์	๑๑
๔๕. อิตาลี	๑๑
๔๖. ไนจีเรีย	๑๑
๔๗. ลิทัวเนีย	๑๑

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

ชื่อประเทศ	สัญญาเป็นต้นเริ่มใช้แต่
๓๘. เนเธอร์แลนด์	๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๘
๓๙. นีการากัว	”
๓๐. นอร์เวย์	”
๓๑. ปานามา	”
๓๒. เปรู	”
๓๓. โปรตุเกส	”
๓๔. รумыเนีย	”
๓๕. รัสเซีย	”
๓๖. เสอร์เบีย โครยัตส์ และ สโลเวนส์	”
๓๗. สยาม	”
๓๘. สเปน	”
๓๙. สวิตเซอร์แลนด์	”
๔๐. ตุรกี	”
๔๑. เปรูเซีย	๒๕ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๘
๔๒. กรีซ	๓ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๒๘
๔๓. สหพันธรัฐ	๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๒๘
๔๔. อิตาลี	๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๒๘

ชื่อประเทศ	สัญญาเบื้องต้นเริ่มใช้แล้ว
๔๕. ออสเตรเลีย	๒๔ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๒๙
๔๖. เดนมาร์ก	๓๑ กันยายน ค.ศ. ๑๙๒๙
๔๗. คอสตาริกา	๓ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๒๙
๔๘. เคนซาดา	๒๔ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๒๙
๔๙. เม็กซิโก	๒๖ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๒๙
๕๐. นิวซีแลนด์	๒ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๙
๕๑. ปารากวัย	๔ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๙
๕๒. โปแลนด์	๓๐ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
๕๓. โคลอมเบีย	๒๘ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๓๓
๕๔. เอกวาดอร์	๒๔ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๓๒
๕๕. เฮซบัส และ เนจด์ (Hejaz and Nejd)	ว
๕๖. อิรัก	๒๓ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๒
๕๗. บราซิล	๓๐ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๓๔

Annexes

สำนักหอสมุด

Treaty for the Renunciation of War

LE PRESIDENT DU REICH ALLEMAND, LE PRESIDENT DES ETATS-UNIS D'AMERIQUE, SA MAJESTE LE ROI DES BELGES, LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FRANCAISE, SA MAJESTE LE ROI DE GRANDE-BRETAGNE, D'IRLANDE ET DES TERRITOIRES BRITANNIQUES AU DELA DES MERS, EMPEREUR DES INDES, SA MAJESTE LE ROI D'ITALIE, SA MAJESTE L'EMPEREUR DU JAPON, LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE DE POLOGNE, LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE TCHECOSLOVAQUE, THE PRESIDENT OF THE GERMAN REICH, THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA, HIS MAJESTY THE KING OF THE BELGIANS, THE PRESIDENT OF THE FRENCH REPUBLIC, HIS MAJESTY THE KING OF GREAT BRITAIN, IRELAND AND THE BRITISH DOMINIONS BEYOND THE SEAS, EMPEROR OF INDIA, HIS MAJESTY THE KING OF ITALY, HIS MAJESTY THE EMPEROR OF JAPAN, THE PRESIDENT OF THE REPUBLIC OF POLAND, THE PRESIDENT OF THE CZECHOSLOVAK REPUBLIC,

Ayant le sentiment profond du devoir solennel qui leur incombe de développer le bien-être de l'humanité ;

Deeply sensible of their solemn duty to promote the welfare of mankind ;

Persuadés que le moment est venu de procéder à une franche renonciation à la guerre comme instrument de politique nationale afin que les relations pacifiques et amicales existant actuellement entre leurs peuples puissent être perpétuées ;

Persuaded that the time has come when a frank renunciation of war as an instrument of national policy should be made to the end that the peaceful and friendly relations now existing between their peoples may be perpetuated ;

Convaincus que tous changements dans leurs relations mutuelles ne doivent être recherchés que par des procédés pacifiques et être réalisés dans l'ordre et dans la paix, et que toute Puissance signataire qui chercherait désormais à développer ses intérêts nationaux en

Convinced that all changes in their relations with one another should be sought only by pacific means and be the result of a peaceful and orderly process, and that any signatory Power which shall hereafter seek to promote its national interests by resort to war

recourant à la guerre devra être privée du bénéfice du présent Traité;

should be denied the benefits furnished by this Treaty;

Espérant que, encouragées par leur exemple, toutes les autres nations du monde se joindront à ces efforts humanitaires et, en adhérant au présent Traité dès qu'il entrera en vigueur, mettront leurs peuples à même de profiter de ses bienfaites stipulations, unissant ainsi les nations civilisées du monde dans une renonciation commune à la guerre comme instrument de leur politique nationale;

Hopeful that, encouraged by their example, all the other nations of the world will join in this humane endeavour and, by adhering to the present Treaty as soon as it comes into force, bring their peoples within the scope of its beneficent provisions, thus uniting the civilized nations of the world in a common renunciation of war as an instrument of their national policy;

Ont décidé de conclure un Traité et à cette fin ont désigné comme leurs Plénipotentiaires respectifs, savoir:

Have decided to conclude a Treaty and for that purpose have appointed as their respective Plenipotentiaries:

LE PRESIDENT DU REICH ALLEMAND :	THE PRESIDENT OF THE GERMAN REICH
M. le Docteur Gustav STRESEMANN, Ministre des Affaires Etrangères ;	Dr. Gustav STRESE- MANN, Minister for Foreign Affairs ;
LE PRESIDENT DES ETATS-UNIS D'AMERIQUE ;	THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA :
L' Honorable Frank B. KELLOGG, Secrétaire d'Etat ;	The Honorable Frank B. KELLOGG, Secretary of State ;
SA MAJESTE LE ROI DES BELGES :	HIS MAJESTY THE KING OF THE BELGIANS :
M. Paul HYMANS, Mi- nistre des Affaires Etrangè- res, Ministre d'Etat ;	Mr. Paul HYMANS, Mi- nister for Foreign Affairs, Minister of State ;
LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FRANCAISE ;	THE PRESIDENT OF THE FRENCH REPUBLIC :
M. Aristide BRIAND, Ministre des Affaires Etrangères ;	Mr. Aristide BRIAND, Minister for Foreign Affairs ;

SA MAJESTE LE ROI DE HIS MAJESTY THE KING
 GRANDE-BRETAGNE, D' OF GREAT BRITAIN,
 IRLANDE ET DES TERR- IRELAND AND THE
 TOIRES BRITANNIQUES BRITISH DOMINIONS BE-
 AU DELA DES MERS, YOND THE SEAS, EM-
 PEREUR DES INDES: PEROR OF INDIA :

Pour la GRANDE-BRE- For GREAT BRITAIN and
 TAGNE et D'IRLANDE DU NORTHERN IRELAND
 NORD et toutes les Parties and all parts of the British
 de l'Empire Britannique qui Empire which are not sep-
 ne sont pas individuellement arate Members of the Lea-
 Membres de la Société des gue of Nations :
 Nation :

Le Très Honorable Lord The Right Honourable
 CUSHENDUN, Chancelier Lord CUSHENDUN, Chan-
 du Duché de Lancastre, Se- cellor of the Duchy of Lan-
 crétaire d'État pour les caster, Acting Secretary of
 Affaires Étrangères par in- State for Foreign Affairs;
 térin ;

pour le DOMINION DU For the DOMINION OF
 CANADA: CANADA:

Le Très Honorable Wil- The Right Honourable

Ham Lyon MACKENZIE William Lyon MACKEN-
KING, Premier Ministre et ZIE KING, Prime Minister
Ministre des Affaires Ex- and Minister for External
térieures; Affairs;

Pour le COMMONWEALTH For the COMMONWEALTH
D'AUSTRALIE: OF AUSTRALIA:

L'Honorable Alexander The Honourable Alexan-
John McLAGHLAN, Mem- der John McLAGHLAN,
bre du Conseil Exécutif Member of the Executive
Fédéral; Federal Council;

Pour le DOMINION DE For the DOMINION OF
NOUVELLE-ZELANDE: NEW ZEALAND:

L'Honorable Sir Chris- The Honourable Sir
topher James PARR, Haut- Christopher James PARR,
Commissaire de la Nouvelle- High Commissioner for New
Zélande en Grande-Bretagne; Zealand in Great Britain;

Pour l'UNION DE l'AFRI- For the UNION OF SOUTH
QUE DU SUD; AFRICA:

L'Honorable Jacobus The Honourable Jacobus
Stephanus SMIT, Haut- Stephanus SMIT, High

Commissaire de l'Union de l'Afrique du Sud en Grande-Bretagne;   Commissioner for the Union of South Africa in Great Britain;

Pour l'ETAT LIBRE D'IRLANDE;   For the IRISH FREE STATE;

M. William Thomas COSGRAVE, Président du Conseil Exécutif;   Mr. William Thomas COSGRAVE, President of the Executive Council;

Pour l'INDE;   For INDIA;

Le Très Honorable Lord CUSHENDUN, Chancelier du Duché de Lancastre, Secrétaire d'Etat pour les Affaires Etrangères par intérim;   The Right Honourable Lord CUSHENDUN, Chancellor of the Duchy of Lancaster, Acting Secretary of State for Foreign Affairs;

SA MAJESTE LE ROI D'ITALIE;   HIS MAJESTY THE KING OF ITALY;

Le Comte Gaetano MANZONI, Son Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire à Paris;   Count Gaetano MANZONI, his Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary at Paris;

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

SA MAJESTE L'EMPE- HIS MAJESTY THE EM-
REUR DU JAPON; PEROR OF JAPAN;

Le Comte UCHIDA, Count UCHIDA, Privy
Conseiller Privé; Councillor;

LE PRESIDENT DE LA THE PRESIDENT OF THE
REPUBLIQUE DE PO- REPUBLIC OF POLAND;
LOGNE:

M.A. ZALESKI, Minis- Mr. A. ZALESKI Minis-
tre des Affaires Etrangères; ter for Foreign Affairs;

LE PRESIDENT DE LA THE PRESIDENT OF THE
REPUBLIQUE TCHECO CZECHOSLOVAK REPUB-
SLOVAQUE; LIC;

M. le Docteur Eduard Dr. Eduard BENEŠ, Min-
BENES, Ministre des Af- ister for Foreign Affairs;
faires Etrangères;

qui, après s'être communi- who, having communicated
qué leurs pleins pouvoirs, to one another their full
reconnus en bonne et due powers found in good and
forme, sont tombés d'accord due form have agreed upon
sur les articles suivants; the following articles;

ARTICLE I.

Les Hautes Parties Con-
tractantes déclarent solen-
nellement au nom de leurs

ARTICLE I.

The High Contracting
Parties solemnly declare in
the names of their respective

peuples respectifs qu'elles condamnent le recours à la guerre pour le règlement des différends internationaux, et y renoncent en tant qu'instrument de politique nationale dans leurs relations mutuelles.

peoples that they condemn recourse to war for the solution of international controversies, and renounce it as an instrument of national policy in their relations with one another.

ARTICLE II.

Les Hautes Parties Contractantes reconnaissent que le règlement ou la solution de tous les différends ou conflits, de quelque nature ou de quelque origine qu'ils puissent être, qui pourront surgir entre elles, ne devra jamais être recherché que par des moyens pacifiques.

ARTICLE II.

The High Contracting Parties agree that the settlement or solution of all disputes or conflicts, of whatever nature or of whatever origin they may be, which may arise among them, shall never be sought except by pacific means.

ARTICLE III.

Le présent Traité sera ratifié par les Hautes Parties Contractantes désignées dans le préambule, conformément

ARTICLE III.

The present Treaty shall be ratified by the High Contracting Parties named in the Preamble in accordance

ment aux exigences de leurs constitutions respectives, et il prendra effet entre elles dès que tous les instruments de ratification auront été déposés à Washington.

with their respective constitutional requirements, and shall take effect as between them as soon as all their several instruments of ratification shall have been deposited at Washington.

Le présent Traité, lorsqu'il aura été mis en vigueur ainsi qu'il est prévu au paragraphe précédent, restera ouvert aussi longtemps qu'il sera nécessaire pour l'adhésion de toutes les autres Puissances du monde. Chaque instrument établissant l'adhésion d'une Puissance sera déposé à Washington et le Traité, immédiatement après ce dépôt, entrera en vigueur entre la Puissance donnant ainsi son adhésion et les autres Puissances contractantes.

This Treaty shall, when it has come into effect as prescribed in the preceding paragraph, remain open as long as may be necessary for adherence by all the other Powers of the world. Every instrument evidencing the adherence of a Power shall be deposited at Washington and the Treaty shall immediately upon such deposit become effective as between the Power thus adhering and the other Powers parties hereto.

Il appartiendra au Gouvernement des États-Unis de fournir à chaque Gouvernement désigné dans le préambule et à tout Gouvernement qui adhérera ultérieurement au présent Traité une copie certifiée conforme dudit Traité et de chacun des instruments de ratification ou d'adhésion. Il appartiendra également au Gouvernement des États-Unis de notifier télégraphiquement auxdits Gouvernements chaque instrument de ratification ou d'adhésion immédiatement après dépôt.

EN FOI DE QUOI, les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Traité établi en langue française et en langue anglaise, les deux textes ayant force égale, et y ont apposé leurs cachets.

It shall be the duty of the Government of the United States to furnish each Government named in the Preamble and every Government subsequently adhering to this Treaty with a certified copy of the Treaty and of every instrument of ratification or adherence. It shall also be the duty of the Government of the United States telegraphically to notify such Governments immediately upon the deposit with it of each instrument of ratification or adherence.

IN FAITH WHEREOF the respective Plenipotentiaries have signed this Treaty in the French and English languages both texts having equal force, and hereunto affix their seals.

FAIT à Paris, le vingt-sept Août mil neuf cent vingt-huit.

DONE at Paris, the twenty-seventh day of August in the year one thousand nine hundred and twenty-eight.

(SEAL) GUSTAV STRESEMANN

(SEAL) FRANK B. KELLOGG

(SEAL) PAUL HYMANS

(SEAL) ARI BRIAND

(SEAL) CUSHENDUN

(SEAL) W.L. MACKENZIE KING

(SEAL) A.J. McLACHLAN

(SEAL) C.J. PARR

(SEAL) J.S. SMIT

(SEAL) LIAM T. MACCOSGAIR

(SEAL) CUSHENDUN

(SEAL) G. MANZONI

(SEAL) UCHIDA

(SEAL) AUGUST ZALESKI

(SEAL) Dr EDUARD BENES

คำแปล

ประธานาธิบดีแห่งเยอรมนี ประธานาธิบดีแห่งสหภาพรัฐอเมริกา สมเด็จพระราชาแห่งราชอาณาจักรเบลเยียม ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส สมเด็จพระเจ้ากรุงเกรตบริเตน ไฮร์แลนด์ และเมืองอาณาจักรของอังกฤษที่อยู่บนทะเล พระเจ้าจักรพรรดิแห่งอินเดีย สมเด็จพระเจ้ากรุงอิตาลี สมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิแห่งญี่ปุ่น ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐโปแลนด์ ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐสโลวาเกีย โดยดำเนินอย่างซื่อสัตย์ถึงหน้าที่อันเคร่งครัดของตน ในทันที จะตั้งเสริมความสมบูรณ์ของตนของมนุษยชน;

โดยได้ถูกชักชวนว่า ถึงเวลาแล้วที่ควรจะต้องอย่างเปิดเผยว่า จะไม่ใช่สงครามเป็นอุปสรรคกันนโยบายแห่งชาติ เพื่อยังความสันติสุขอันราบรื่นและดีมีมิตร ซึ่งมอยู่ในระหว่างประชาชาติของตน ให้ถาวรสืบไปเป็นนิจ;

โดยเชื่อมั่นว่า การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในความสัมพันธ์ระหว่างกันและกันนั้น ควรจัดให้เป็นไปโดยทางสงบเท่านั้น และควรนำมาซึ่งความเชื่อมั่นการอันราบรื่นและเป็นระเบียบ และภาคภูมิใจซึ่งในภายหลังได้ส่องหาทางส่งเสริมผลประโยชน์แห่งชาติของตน โดยการหันเหหาสงครามนั้น ไม่ควรจะได้รับประโยชน์ตามหนังสือสัญญาฉบับนี้;

โดยมีหวังว่า เมื่อได้เห็นตัวอย่างการกระทำของตนแล้ว ชาติอื่น ๆ ทั้งหลายในโลกจะเข้าร่วมในความพยายามเพื่อมนุษยธรรมอันดี และโดยการเข้าเป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญาฉบับนี้ ในเมื่

หนังสือสัญญาเป็นอันใช้แล้ว จะนำพาให้ประชาชาติของคนเข้าอยู่
ในชายแห่งบทบัญญัติอันเป็นคุณของหนังสือสัญญาดังนั้น เป็นการ
รวมอารยชาติทั้งหลายในโลก ให้ร่วมกันตั้งระว่า จะไม่ใช่สงคราม
เป็นอุปสรรคแก่นโยบายแห่งชาติของตน;

ได้ตกลงทำหนังสือสัญญากันฉบับหนึ่ง และเพื่อการนี้ ได้
แต่งตั้งผู้ชำนาญเต็มของแต่ฝ่าย คือ:
ประธานาธิบดีแห่งรัฐเยอรมนี:

ดร. กุสตาฟ ค็เคร์ทซ์แมนน์ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ;

ประธานาธิบดีแห่งสหประชาอเมริกา:

แฟรงก์ บี. เคตตอกก์ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ;

สมเด็จพระราชาแห่งชาวเบลเยียม:

นาย พอล อิมังส์ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ รัฐมนตรี;

ประธานาธิบดีแห่งเรปบลิกฝรั่งเศส:

นาย อร็องต์ บรีซังด์ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ;

สมเด็จพระเจ้ากรุงเกรตบริเตน ไอร์แลนด์ และเมืองอาณาจักร
หมดของอังกฤษที่ยุทธทะเล พระเจ้าจอร์จที่ห้าแห่งอินเดีย;

สำหรับเกรตบริเตนและไอร์แลนด์เหนือ และส่วนต่างๆ ทั้ง
จักรวรรดิอังกฤษ ที่ไม่ได้แยกกันเป็นสมาชิกแห่งสันนิบาตชาติ:

หลอว์ด คูเซนตัน ฮานเซเลเตอร์แห่งคิงส์ ออฟ แคนแคสต์เตอร์
ทำการแทนรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ;

สำหรับเมืองอาณาจักร แคนาดา:

วิลเลียม ไดออน แมคเคนซี คิง นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรี

จำการนอกประเทศ;

สำหรับคอมมอนเวลท์แห่งออสเตรเลีย:

อเล็กซานเดอร์ จอห์น แมคแตกแตน ตมาซิกแห่งเอกเซก

คิวตีฟ เฟเตอร์ด์ เคาทซิด;

สำหรับเมืองซานาจักร นิจซ์แดนต์:

เซอร์ คริสต์คอฟเฟอร์ เจมส์ ปาร์ว ข้าหลวงใหญ่สำหรับ

นิจซ์แดนต์ ประจำกรุงเกรตบริเตน;

สำหรับสหรัฐอเมริกาใต้:

เจโกบุด สตีฟานูส สมิท ข้าหลวงใหญ่สำหรับอเมริกาใต้

ประจำกรุงเกรตบริเตน

สำหรับเสรีรัฐไอโรแลนด์:

วิลเลียม โทมัส คอสเกอร์ฟ นายกแห่ง เอกเซกคิวตีฟ

เคานซิด;

สำหรับอินเดีย:

หลดอร์ดี คูเซนคิน ซานเซตเตอร์แห่งคัสซึ ออฟ แตนแคสต์เตอร์

ทำการแทนรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ;

สมเด็จพระเจ้ากรุงอิตาลี:

เคานต์ เกตาโม มันโซนี เอกอัครราชทูตอิตาลีประจำกรุง

ปารีส;

สมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิแห่งญี่ปุ่น:

เคานต์ อุกิตา ปรีวีเคานซิดเตอร์;

ประธานาธิบดีแห่งเวปุดิก โปแลนด์:

เอ. ข้าแต่ข้ารัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ;

ประธานาธิบดีแห่งเวปุดิกเซ โกต์ โดวาเกีย:

ดร. เฮคเวรต์ บันเนต์ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ;

ผู้ซึ่งเมื่อได้ส่งหนังสือมอบอำนาจให้ตรวจดูซึ่งกันและกัน และเห็นอกของตามแบบอย่างดีแล้ว ได้ตกลงกันทำสัญญาเป็นข้อๆ ดังต่อไปนี้.

ข้อ ๑.

อัครราชทูตแห่งหนังสือสัญญา ปฏิญาณในนามแห่งประชาชาติของตนว่า ตนปรารถนาการหันเข้าหาสงคราม เพื่อแก้ปัญหาคู่แข่งระหว่างชาติให้ตกไป กับยอมสละว่า จะไม่ใช่สงครามเป็นอุปกรณ์แก่นโยบายแห่งชาติ ในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน.

ข้อ ๒.

อัครราชทูตแห่งสัญญา ตกลงกันว่า ถ้าหวั่นบรรดาข้อพิพาทหรือข้อขัดกันทั้งหลาย ไม่ว่าจะมีส่วนหรือสมบูรณ์อย่างใดก็ตาม ซึ่งจักเกิดขึ้นระหว่างกันและกันนั้น จะไม่แสดงหาทางรบหรือแก้มือให้ตกไปเป็นอันตราย นอกจากโดยสันติวิธี.

ข้อ ๓.

หนังสือสัญญาฉบับนี้ อัครราชทูตทั้งสองฝ่ายที่นามระบุอยู่ในคำปรารภจะต้องให้สัตยาบันนับตามข้อไว้ในรัฐธรรมนูญของตน และหนังสือสัญญานี้จะมีผลเป็นอันใช้ได้ ในระหว่างอัครราชทูตเหล่านั้น ใน

ทันทีที่ตนได้ต่างได้มอบสัตยาบันสำหรับตนไว้ ทักรุงอชิงตัน ทุกทุก
ฝ่ายแล้ว.

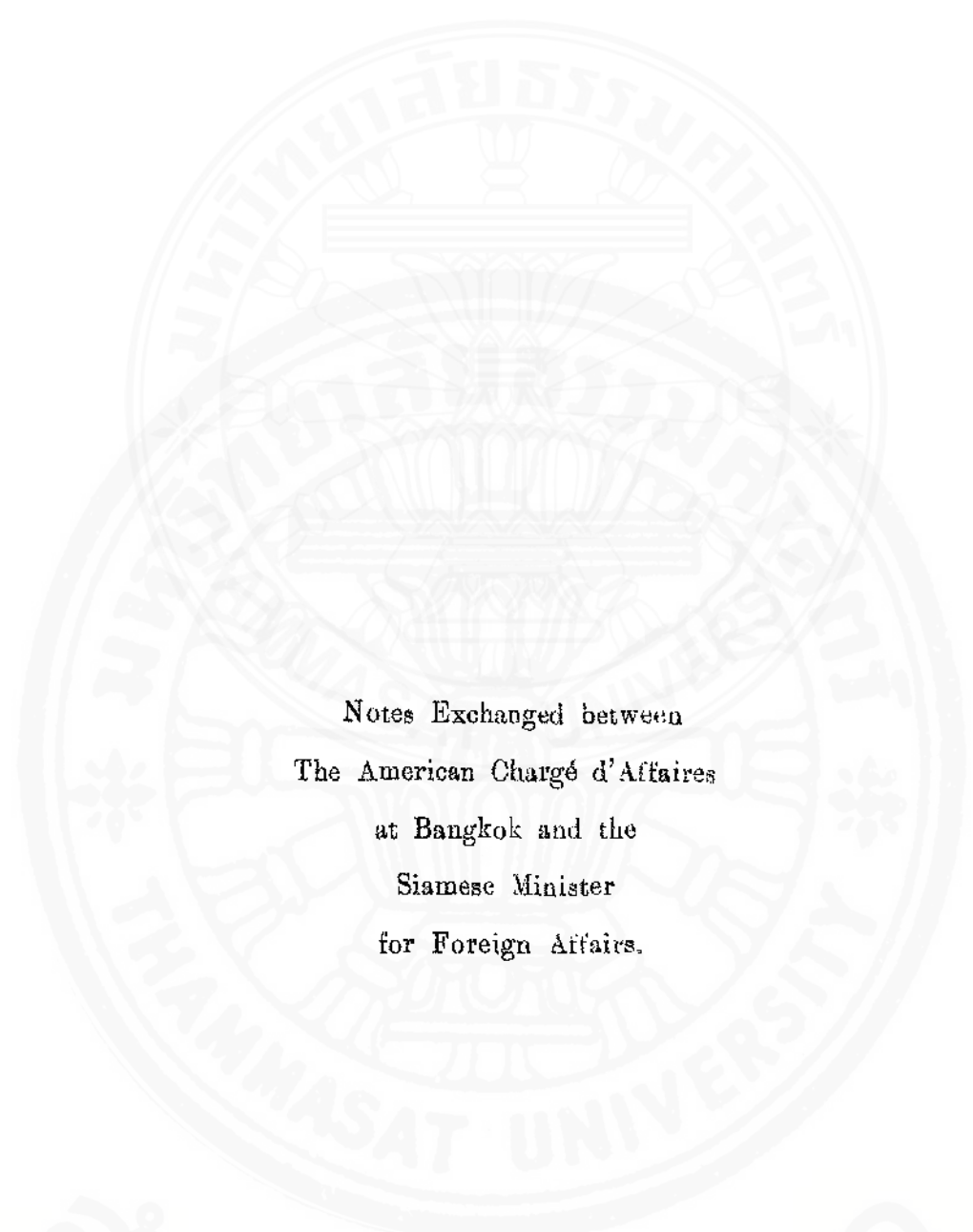
หนังสือสัญญาฉบับนี้ ในเมื่อมีผลเป็นอันใช้ได้ก็ตามที่ระบุไว้
ในวรรคก่อนหน้าแล้ว จักต้องเป็นอันคงเบ็ดอยู่ตลอดเวลาเท่าที่จำเป็น
เพื่อให้ประเทศอื่น ๆ ทั้งหลายในโลกเขาเป็นภาคด้วย. เอกสารทุก
ฉบับที่แสดงว่า ประเทศหนึ่งประเทศใดเขาเป็นภาคด้วยนั้น จักต้อง
มอบไว้ ทักรุงอชิงตัน และในทันทีที่ตนได้มอบเอกสารเหล่านี้
นั้นแล้ว ให้หนังสือสัญญานี้มีผลเป็นอันใช้ได้ ในระหว่างประเทศที่
เขาเป็นภาคดังกล่าวนี้กับประเทศอื่น ๆ ซึ่งเป็นภาคแห่งหนังสือสัญญานี้
อยู่แล้ว.

ให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลแห่งสหประชาชาติ ในอันที่จะส่งสำเนา
อันรับรองว่าถูกต้อง ของหนังสือสัญญาฉบับนี้ และของสัตยาบันสำหรับ
หรือภาคยานุวัติสาร ไปยังแต่ละรัฐบาลที่มิสามารถอยู่ในคำปรารภ
และแต่ละรัฐบาลซึ่งได้เขาเป็นภาคแห่งหนังสือสัญญาฉบับนี้ในภายหลัง.
อนึ่ง ให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลแห่งสหประชาชาติ ในอันที่จะแจ้งความ
โดยทางโทรเลขให้รัฐบาลต่าง ๆ เช่นว่านั้น ทราบถึงสัตยาบันสำหรับ
หรือภาคยานุวัติสาร แต่ละฉบับ ในทันทีที่ตนได้รับมอบสาร
นั้นด้วย.

เพื่อเป็นหลักฐานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มแต่ละฝ่ายได้ตั้งนาม
และประทับตราไว้ ในหนังสือสัญญาฉบับนี้เป็นสำคัญ ทั้งในฉบับ
ภาษาฝรั่งเศสและภาษาอังกฤษ ซึ่งข้อความทั้งสองฉบับนั้นมีความ
เท่ากัน.

ทำนกระงปาร่ง เมอจันที่ ยี่สิบเจ็ด เดือนสิงหาคม (คริสต์ศักราช) พันเก้าร้อยยี่สิบแปด.

- (ประทัมตรา) กัสคำฟ ด์เครด์แมนน์
 (ประทัมตรา) แฟรงก์ บี. เคดตอกก
 (ประทัมตรา) พอด ชัมมั่งด์
 (ประทัมตรา) ฮาว์ บร็องด์
 (ประทัมตรา) คเซนตัน
 (ประทัมตรา) คัมลิด. แอด. แมคเคนซี คิง
 (ประทัมตรา) เอ. เจ. แมคเดกเดม
 (ประทัมตรา) ซี. เจ. ปาร์ร
 (ประทัมตรา) เจ. เอ็ด. ส้มิด
 (ประทัมตรา) เตียม. ที. แมคคอดด์แกร์
 (ประทัมตรา) คเซนตัน
 (ประทัมตรา) ยี่. มนโซนี่
 (ประทัมตรา) อูชิตา
 (ประทัมตรา) ฮอกด์ด์ ซาเลส์ก
 (ประทัมตรา) ดร. เอ็ดเวิร์ด บีเนล์

Notes Exchanged between
The American Chargé d'Affaires
at Bangkok and the
Siamese Minister
for Foreign Affairs.

สำนักหอสมุด

(copy)

LEGATION OF THE
UNITED STATES OF AMERICA.

Bangkok, Siam, August 27, 1928.

F.O. No. _88--

Your Highness :-

I have the honor to inform Your Highness that the Governments of Australia, Belgium, Canada, Czechoslovakia, France, Germany, Great Britain, India, The Irish Free State, Italy, Japan, New Zealand, Poland, South Africa, and the United States of America have this day signed in Paris a treaty binding them to renounce war as an instrument of national policy in their relations with one another and to seek only by pacific means the settlement or solution of all disputes which may arise among them.

This Treaty, as Your Highness is aware, is the outcome of negotiations which commenced on June 20, 1927, when Monsieur Briand, Minister of Foreign Affairs of the French Republic, submitted to my Government a draft of a pact of perpetual friendship between France and the United States. In the course of the subsequent negotiations, this idea was extended so as to include as original signa-

His Highness

Prince Traidos Prabandb,

His Siamese Majesty's Minister
for Foreign Affairs,
Bangkok.

tories of the anti-war Treaty not only France and the United States but also Japan, The British Empire and all the Governments which participated with France and Great Britain in the Locarno Agreements, namely Belgium, Czechoslovakia, Germany, Italy and Poland. This procedure met the point raised by the British Government in its note of May 19, 1928, where it stated that the Treaty from its very nature was not one which concerned that Government alone but was one in which that Government could not undertake to participate otherwise than jointly and simultaneous with the Governments in the Dominions and the Government of India; it also settled satisfactorily the question whether there was any inconsistency between the new Treaty and the Treaties of Locarno, thus meeting the observations of the French Government as to the necessity of extending the number of original signatories.

The decision to limit the original signatories to the Powers named above, that is, to the United States, Japan, parties to the Locarno Treaties, The British Dominions and India, was based entirely upon practical considerations. It was the desire of the United States that the negotiations be successfully concluded at the earliest possible moment and that the Treaty become operative without the delay that would inevitably result were prior universal acceptance made a condition precedent to its coming into force. My Government felt moreover that if these Powers could agree

upon a protocol of the renunciation of war as an instrument of national policy there could be no doubt that most, if not all, of the other Powers of the World would find the formula equally acceptable and would hasten to lend their unqualified support to so impressive a movement for the perpetuation of peace. The United States has however been anxious from the beginning that no State should feel deprived of an opportunity to participate promptly in the new Treaty and thus not only align itself formally and solemnly with this new manifestation of the popular demand for world peace but also avail itself of the identical benefits enjoyed by the original signatories. Accordingly in the draft treaty proposed by it, the United States made specific provision for participation in the Treaty by any and every Power desiring to identify itself therewith and this same provision is found in the definitive instrument signed to-day in Paris. It will also be observed that the Powers signing the Treaty have recorded in the preamble their hope that every nation of the world will participate in the Treaty and in that connection I am happy to be able to say that my Government has already received from several Governments informal indications that they are prepared to do so at the earliest possible moment. This convincing evidence of the world wide interest and sympathy which the new Treaty has evoked is most gratifying to all the Governments concerned.

In these circumstances, I have the honor formally to communicate to Your Highness for your consideration and for the approval of your Government, if it concurs therein, the text of the above-mentioned Treaty as signed to-day in Paris omitting only that part of the preamble which names the several plenipotentiaries. The text is as follows:

“The President of the United States of America, the President of the French Republic, His Majesty the King of the Belgians, the President of the Czechoslovak Republic, His Majesty the King of Great Britain, Ireland and the British Dominions beyond the Seas, Emperor of India, the President of the German Reich, His Majesty the King of Italy, His Majesty the Emperor of Japan, the President of the Republic of Poland, deeply sensible of their solemn duty to promote the welfare of mankind;

Persuaded that the time has come when a frank renunciation of war as an instrument of national policy should be made to the end that the peaceful and friendly relations now existing between their peoples may be perpetuated;

Convinced that all changes in their relations with one another should be sought only by pacific means and be the result of a peaceful and orderly process and that any signatory power which shall hereafter seek to promote its national interests by resort to war should be denied the benefits furnished by this Treaty;

Hopeful that encouraged by their example all the other nations of the world will join in this humane endeavor and by adhering to the present Treaty, as soon as it comes into force, bring their peoples within the scope of its beneficent provisions, thus uniting the civilized nations of the world in a common renunciation of war as an instrument of their national policy;

Have decided to conclude a Treaty and for that purpose have appointed as their respective Plenipotentiaries (here follows the list of Plenipotentiaries) who, having communicated to one another their full powers found in good and due form have agreed upon the following articles:

Article One:

The High Contracting Parties solemnly declare in the names of their respective peoples that they condemn recourse to war for the solution of international controversies, and renounce it as an instrument of national policy in their relations with one another.

Article Two:

The High Contracting Parties agree that the settlement or solution of all disputes or conflicts of whatever nature or of whatever origin they may be, which may arise among them, shall never be sought except by pacific means.

Article Three :

The present Treaty shall be ratified by the High Contracting Parties named in the preamble in accordance with their respective constitutional requirements, and shall take effect as between themselves as soon as their several instruments of ratification shall have been deposited at Washington.

This Treaty shall, when it has come into effect as prescribed in the preceding paragraph, remain open as long as may be necessary for adherence by all other Powers of the World. Every instrument evidencing the adherence of a Power shall be deposited at Washington and the Treaty shall immediately upon such deposit become effective as between the Powers thus adhering and the other Powers parties hereto.

It shall be the duty of the Government of the United States to furnish each Government named in the Preamble and every Government subsequently adhering to this Treaty with a certified copy of the Treaty and of every instrument of ratification or adherence. It shall also be the duty of the Government of the United States telegraphically to notify such Governments immediately upon the deposit with it of each instrument of ratification or instrument of adherence.

In authentication whereof the respective Plenipoten-

tiaries have signed this Treaty in the French and English languages both texts having equal force, and herewith affix their seals.

Done at Paris the 27th day of August in the year One thousand nine hundred and twenty-eight”

The provisions regarding ratification and adherence are, as Your Highness will observe, found in the third and last Article. That Article provides that the Treaty shall take effect at the time the ratifications of all the Powers named in the preamble shall have been deposited in Washington and that it shall be open to adherence by all the other Powers of the World, instrument evidencing such adherence to be deposited in Washington also. Any Power desiring to participate in the Treaty may thus exercise the right to adhere thereto and my Government will be happy to receive at any time appropriate notices of adherence from those Governments wishing to contribute to the success of this new movement for world peace by bringing their peoples within its beneficent provisions. It will be noted in this connection that the Treaty expressly provides that when it has once come into force it shall take effect immediately upon the adhering Power and the other Parties thereto, and it is therefore clear that any Government adhering promptly will fully share in the benefits of the Treaty at the very moment it comes into effect.

I shall shortly transmit for Your Highness's convenient reference a printed pamphlet containing the text in translation of Monsieur Briand's original proposal to my Government of June 20, 1927, and the complete record of the subsequent diplomatic correspondence on the subject of a multilateral treaty for the renunciation of war. I shall also transmit as soon as received from my Government a certified copy of the signed Treaty.

I avail myself of this opportunity, Monsieur le Ministre, to renew to Your Highness the assurance of my highest consideration.

(Signed) CHARLES A. BAY

American Chargé d'Affaires s. i.

(COPY)

LEGATION OF THE
UNITED STATES OF AMERICA.

Bangkok, September 15, 1928.

F. O. No. —96—

Your Highness:—

I have the honor to advert to my note of the 27th ultimo concerning the anti-war treaty signed at Paris on that date and in accordance with the closing paragraph thereof, I take pleasure in transmitting herewith the pamphlet referred to therein containing the text in translation of M. Briand's original proposal to my Government of June 20, 1927, and the complete record of the subsequent diplomatic correspondence on the subject of a multilateral treaty for the renunciation of war.

I shall not fail to submit also, as soon as received, a certified copy of the signed treaty.

I avail myself of this opportunity, Monsieur le Ministre, to renew to Your Highness the assurance of my highest consideration.

(Signed) CHARLES A. BAY
American Chargé d'Affaires a. i.

His Highness

Prince Traidos Prabandh,

His Siamese Majesty's Minister

for Foreign Affairs,

Bangkok.

(COPY)

No. A. 40/12260.

Ministry of Foreign Affairs,

Saranromya Palace,

18th September 1928.

Monsieur le Chargé d'Affaires,

I have the honour to acknowledge the receipt of your letter of 27th August last, communicating for the consideration and approval of my Government the text of the multilateral Treaty Renouncing War, signed in Paris on 27th August last by the Government of the United States of America and the Governments of Australia, Belgium, Canada, Czechoslovakia, France, Germany, Great Britain, India, The Irish Free State, Italy, Japan, New Zealand, Poland and South Africa.

In reply, I have much pleasure in informing you that His Majesty's Government is in full agreement with the high object of this treaty and will adhere thereto without reservations and I shall in due course transmit, in accordance with the provisions of Article 3, for deposit at Washington, through His Majesty's Minister there, the formal instrument of adherence.

Mr. Charles A. Bay,

Chargé d'Affaires of the

United States of America,

BANGKOK

In asking you to be good enough to inform your Government of this decision of His Majesty's Government, I also request you to express its appreciation of the opportunity to participate in this new movement for world peace.

I avail myself of this opportunity to renew to you, Monsieur le Chargé d'Affaires, the assurance of my high consideration.

(Signed) TRAIIDOS.

Minister for Foreign Affairs.

(คำเนาพระราชดำริ)

สมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าแผ่นดินสยาม ผู้เป็นเอกอัครพุทธศาสนูปถัมภก ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า :

ด้วยเหตุที่เราได้รับเชิญให้เข้าเป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญาจำกัดการสงครามไม่ให้ถือการรบเป็นนโยบายของชาติ ซึ่งได้ตั้งนามกันที่กรุงปารีส เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓ ระหว่างรัฐบาลแห่งประเทศออสเตรเลีย เบลเยียม คานาดา เซโกสโลวาเกีย ฝรั่งเศส เยอรมัน อังกฤษ อินเดีย ไอร์แลนด์ อิตาเลีย ญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ โปแลนด์ แอฟริกาใต้ และสหพันธรัฐอเมริกา มีข้อความดังต่อไปนี้ :-

(ข้อไปนี้คือข้อสัญญา)

ด้วยเหตุที่เราเห็นชอบด้วยความมุ่งหมายอันสำคัญแห่งหนังสือสัญญาที่กล่าวมาแล้วนั้น และเรามีความปรารถนาที่จะร่วมมือด้วยกิจการอันจะนำมาซึ่งสันติภาพ เพราะฉะนั้นเราจึงได้ตกลงประกาศเข้าเป็นภาคีแห่งหนังสือสัญญานี้ และเรารับรองว่ารัฐบาลสยามจะได้ถือตามบทและพันธระแห่งข้อความนี้ ๆ โดยมีให้มข้อขัดขวางประการใดได้.

เพื่อให้เป็นพยานหลักฐานในการนี้เราได้ตั้งพระบรมราชโองการและประทับพระราชสัตยาบันสำหรับแผ่นดินในหนังสือนี้ไว้เป็นสำคัญ.

(พระบรมนามาภิไธย) ประชาธิปก ประ.

พหุทิน วันที่สิบห้า ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นต้นที่หลวงราชกาลปัจจุบัน.

Translation.

PRAJADHIPOK, King of Siam, Upholder of the Buddhist Faith, by these Presents make known that:

Whereas We have been invited to adhere to a Treaty to renounce war as an instrument of national policy signed at Paris on the 27th August 1928 between the Governments of Australia, Belgium, Canada, Czecho-slovakia, France, Germany, Great Britain, India, The Irish Free State, Italy, Japan, New Zealand, Poland, South Africa and the United States of America, the text of which is as follows:-

Whereas being in full agreement with the high object of the above-mentioned Treaty and desirous of participating in this new movement for world peace, We have resolved to adhere by these presents to the said Treaty, promising to have it executed and observed according to its form and tenor without allowing contravention of any kind or manner whatsoever.

IN FAITH WHEREOF We have caused the Great Seal of Our Kingdom to be affixed to these presents which We have signed with Our Royal Hand.

(Manu Regia) PRAJADHIPOK R.

Hua Hin, on the fifteenth day of October in the year of Our Lord the Buddha two thousand four hundred and seventy-one, being the fourth year of our Reign.

(Copy)

January 21, 1929.

Sir:

I have the honor to acknowledge the receipt of your note of January 14, 1929, in regard to the deposit of the instrument of adherence by His Majesty the King of Siam to the treaty for the renunciation of war, signed at Paris on August 27, 1928, and of the instrument of adherence which, by arrangement subsequently made, you handed to me at the Department of State on the sixteenth of the present month.

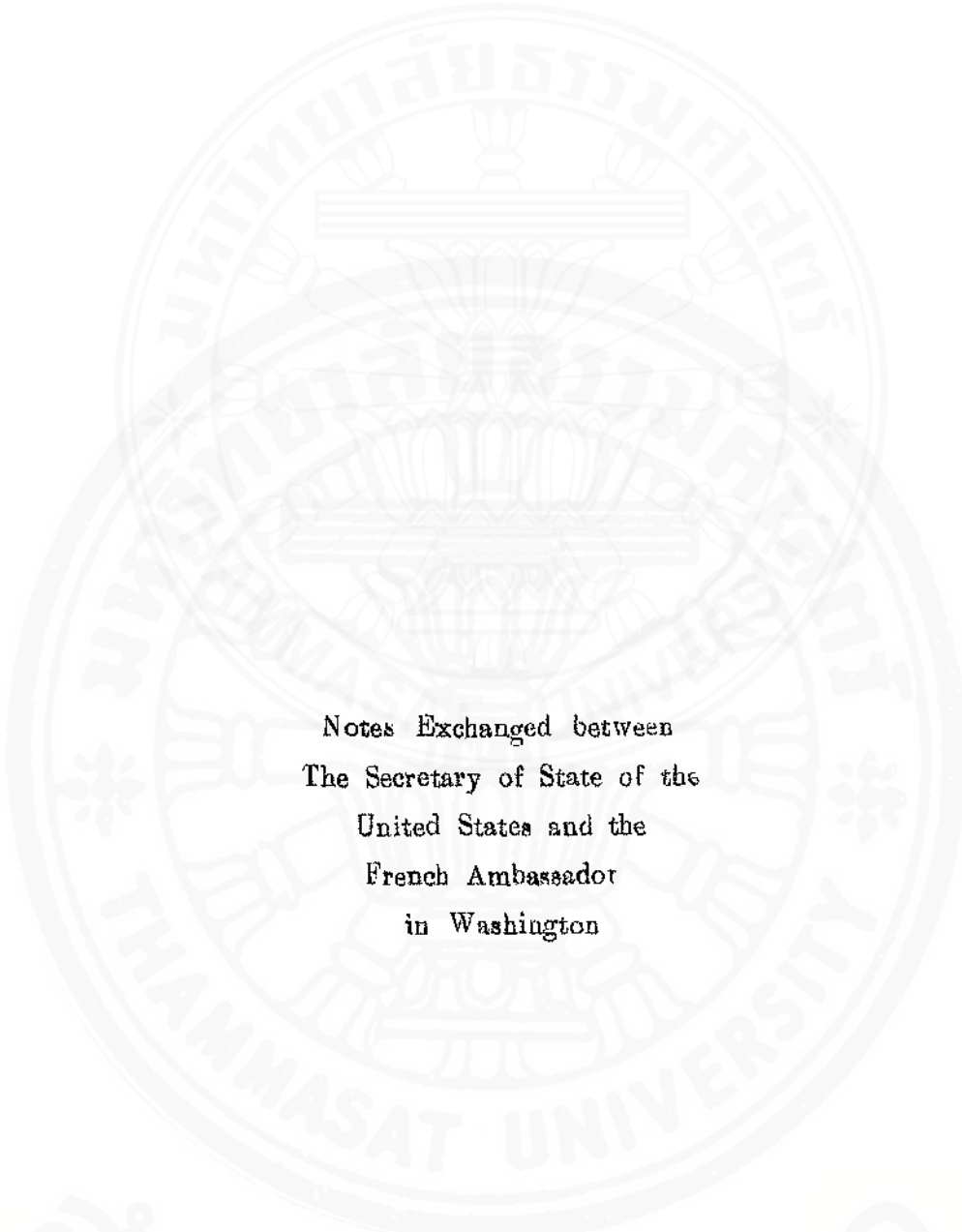
This instrument, having been examined and found to be in proper form, has been deposited with the original treaty in the archives of the Department of State, and notification of the deposit will in due course be given to all the Governments concerned.

I shall be obliged if you will be so good as to inform your Government of the high gratification which His Majesty's action has given to the Government of the United States.

Accept, Sir, the renewed assurances of my highest consideration.

(Signed) Frank B. Kellogg.

Lieutenant General Phya Vijitavongs,
Siamese Minister.

Notes Exchanged between
The Secretary of State of the
United States and the
French Ambassador
in Washington

สำนักหอสมุด

สมมติของ
ห้องสมุดคณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๘๖๓

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

DRAFT OF PACT OF PERPETUAL FRIENDSHIP
BETWEEN FRANCE AND THE
UNITED STATES, SUBMITTED JUNE 20, 1927.

Le Président de la République Française et le Président des États-Unis d'Amérique,

Egalement désireux d'affirmer la solidarité du peuple français et du peuple des États-Unis d'Amérique dans leur volonté de paix et dans leur renonciation à recourir aux armes comme instrument de leur politique réciproque,

Et étant tombés d'accord pour consacrer dans un Acte solennel ces sentiments aussi conformes aux progrès des démocraties modernes qu'à l'amitié et à l'estime réciproques de deux nations qu'aucune guerre n'a jamais divisées et que la défense de la liberté et de la justice a toujours rapprochées,

Ont à cette fin désigné pour leurs plénipotentiaires, savoir,

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE :—

.....

LE PRÉSIDENT DES ÉTATS-UNIS D'AMÉRIQUE :—

.....

Lesquels, après avoir échangé leurs pouvoirs reconnus en bonne et dîte forme, sont convenus des dispositions suivantes:

ARTICLE 1er

Les Hautes Parties Contractantes déclarent solennellement, au nom du Peuple français et du Peuple des Etats—Unis d'Amérique, condamner le recours à la guerre et y renoncer respectivement comme instrument de leur politique nationale réciproque.

ARTICLE 2^e

Le règlement ou la solution de toutes contestations ou conflits de quelque nature ou de quelque origine que ce soit, qui viendraient à s'élever entre la France et les Etats-Unis d'Amérique, ne seront jamais recherchés de part et d'autre que par des procédés pacifiques.

ARTICLE 3^e

Le présent Acte sera ratifié. Les ratifications en seront échangées à..... aussitôt que faire se pourra et dès ce moment il aura pleine force et valeur.

En foi de quoi les Plénipotentiaires susnommés ont signé le présent Acte et l'ont revêtu de leur sceau.

Dressé à..... en deux exemplaires, (l'un et l'autre rédigés en français et en anglais et faisant également foi) le..... mil neuf cent vingt-sept.

(Signatures et cachets)

1. Transmitted to the Secretary of State by M. Briand through the American Ambassador to France.

(Translation)

The President of the French Republic and the President of the United States of America,

Equally desirous of affirming the solidarity of the French people and the people of the United States of America in their wish for peace and in their renunciation of a recourse to arms as an instrument of their policy toward each other,

And having come to an agreement to consecrate in a solemn act these sentiments as much in accord with the progress of modern democracies as with the mutual friendship and esteem of two nations which no war has ever divided and which the defense of liberty and justice has always drawn closer,

Have to this end designated for their plenipotentiaries, to wit:

The President of the French Republic:—

.....

The President of the United States of America:—

.....

Who, after having exchanged their powers, recognized in good and due form, have agreed upon the following provisions:

ARTICLE I

The high contracting parties solemnly declare, in the name of the French people and the people of the United

States of America, that they condemn recourse to war and renounce it respectively as an instrument of their national policy toward each other.

ARTICLE 2

The settlement or the solution of all disputes or conflicts, of whatever nature or of whatever origin they may be, which may arise between France and the United States of America, shall never be sought by either side except by pacific means.

ARTICLE 3

The present act shall be ratified. The ratifications thereof shall be exchanged at.....as soon as possible, and from that time it shall have full force and value.

In witness whereof the above-named plenipotentiaries have signed the present act and have thereunto set their seal.

Done at.....in two copies (each drawn up both in French and English and having equal force), the.....
.....one thousand nine hundred and twenty-seven.

(Signatures and seals)

THE SECRETARY OF STATE (KELLOGG) TO THE
FRENCH AMBASSADOR (CLAUDEL)

Washington, December 28, 1927.

Excellency: I have the honor to refer to the form of treaty entitled "Draft of Pact of Perpetual Friendship between France and the United States", which His Excellency the Minister of Foreign Affairs was good enough to transmit to me informally last June through the instrumentality of the American Ambassador at Paris.

This draft treaty proposes that the two Powers should solemnly declare in the name of their respective Peoples that they condemn recourse to war, renounce it as an instrument of their national policy towards each other, and agree that a settlement of disputes arising between them, of whatsoever nature or origin they may be, shall never be sought by either party except through pacific means. I have given the most careful consideration to this proposal and take this occasion warmly to reciprocate on behalf of the American people the lofty sentiments of friendship which inspired the French people, through His Excellency M. Briand, to suggest the proposed treaty.

The Government of the United States welcomes every opportunity for joining with the other Governments of the world in condemning war and pledging anew its faith in arbitration. It is firmly of the opinion that every international endorsement of arbitration, and every treaty

repudiating the idea of a resort to arms for the settlement of justiciable disputes, materially advances the cause of world peace. My views on this subject find a concrete expression in the form of the arbitration treaty which I have proposed in my note to you of December 28, 1927, to take the place of the arbitration convention of 1908. The proposed treaty extends the scope of that convention and records the unmistakable determination of the two Governments to prevent any breach in the friendly relations which have subsisted between them for so long a period.

In view of the traditional friendship between France and the United States—a friendship which happily is not dependent upon the existence of any formal engagement—and in view of the common desire of the two Nations never to resort to arms in the settlement of such controversies as may possibly arise between them, which is recorded in the draft arbitration treaty just referred to, it has occurred to me that the two Governments, instead of contenting themselves with a bilateral declaration of the nature suggested by M. Briand, might make a more signal contribution to world peace by joining in an effort to obtain the adherence of all of the principal Powers of the world to a declaration renouncing war as an instrument of national policy. Such a declaration, if executed by the principal world Powers, could not but be an impressive example to all the other Nations of the world, and might

conceivably lead such Nations to subscribe in their turn to the same instrument, thus perfecting among all the Powers of the world an arrangement heretofore suggested only as between France and the United States.

The Government of the United States is prepared, therefore, to concert with the Government of France with a view to the conclusion of a treaty among the principal Powers of the world, open to signature by all Nations, condemning war and renouncing it as an instrument of national policy in favor of the pacific settlement of international disputes. If the Government of France is willing to join with the Government of the United States in this endeavor, and to enter with the United States and the other principal Powers of the world into an appropriate multilateral treaty, I shall be happy to engage at once in conversations looking to the preparation of a draft treaty following the lines suggested by M. Briand for submission by France and the United States jointly to the other nations of the world.

Accept (etc.)

Frank B. Kellogg.

THE FRENCH AMBASSADOR (CLAUDEL) TO THE
SECRETARY OF STATE (KELLOGG)

Washington, le 5 janvier, 1928.

Monsieur le Secrétaire d'Etat: Par sa lettre du 28 décembre dernier, Votre Excellence a bien voulu me faire savoir le sentiment du Gouvernement des Etats-Unis sur le projet d'acte proposé par le Gouvernement de la République au mois de juin 1927, en vue de condamner la guerre et de renoncer à la guerre comme instrument de la politique nationale réciproque de la France et des Etats-Unis.

Selon Votre Excellence, les deux Gouvernements, au lieu de se borner à un acte bilatéral, contribueraient davantage à la paix du monde en joignant leurs efforts pour obtenir l'adhésion de toutes les principales puissances du monde à une déclaration de renonciation à la guerre comme instrument de leur politique nationale.

Une telle déclaration, si elle était souscrite par les principales puissances, ne saurait qu'être un exemple solennel pour toutes les nations du monde et pourrait, sans doute, amener celles-ci à souscrire à leur tour à ce même acte, achevant ainsi entre toutes les puissances du monde un arrangement jusqu'ici suggéré seulement entre la France et les Etats-Unis.

En conséquence le Gouvernement des Etats-Unis serait disposé à se concerter avec le Gouvernement de la

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

สมบัติของ
ห้องสมุดคณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๕๖๒

République en vue de conclure entre les principales puissances du monde un traité qui, ouvert à la signature de toutes les nations, condamnerait la guerre, contiendrait la déclaration d'y renoncer comme instrument de la politique nationale et y substituerait le règlement pacifique des contestations entre les nations.

Votre Excellence ajoutait que si le Gouvernement de la République acceptait de se joindre à cet égard au Gouvernement des États-Unis et aux autres principales puissances du monde pour un acte multilatéral approprié, Votre Excellence serait heureuse d'engager immédiatement les conversations en vue de la préparation d'un projet inspiré des suggestions de M. Briand et destiné à être proposé conjointement par la France et les États-Unis aux autres nations du monde.

Le Gouvernement de la République a hautement apprécié l'accueil favorable que le Gouvernement des États-Unis a fait à la proposition de M. Briand. Il estime que la procédure suggérée par Votre Excellence et suivie dans des termes correspondant à l'opinion publique et au sentiment populaire des diverses nations apparaît bien comme de nature à satisfaire aux vues du Gouvernement Français. Il y aurait avantage à en consacrer, dès à présent, le caractère par la signature de la France et des États-Unis.

Je suis autorisé à vous faire connaître que le Gouvernement de la République est disposé à se joindre au Gou-

vernement des Etats-Unis pour proposer à l'agrément de toutes les nations un acte ainsi dès à présent signé par la France et les Etats-Unis et aux termes duquel les Hautes Parties contractantes s'interdiraient toute guerre d'agression et déclareraient que pour le règlement des conflits de quelque nature qu'ils soient qui viendraient à s'élever entre elles, elles emploieront tous les moyens pacifiques. Les Hautes Parties contractantes s'engageraient à porter cet acte à la connaissance de tous les Etats et à les inviter à y accéder.

Le Gouvernement de la République est convaincu que ces maximes ainsi proclamées ne sauraient être accueillies qu'avec gratitude par le monde entier et il ne doute pas que les efforts des deux Gouvernements pour en assurer l'adoption universelle ne soient couronnés d'un plein succès,

Veuillez agréer (etc.)

Claudel.

(Translation)

Mr. Secretary of State: By a letter of December 28 last, Your Excellency was kind enough to make known the sentiments of the Government of the United States concerning the suggestion of a treaty proposed by the Government of the Republic in the month of June, 1927, with a view to the condemnation of war and the renun-

-----
ciation thereof as an instrument of national policy between France and the United States.

According to Your Excellency, the two Governments, instead of limiting themselves to a bilateral treaty would contribute more fully to the peace of the world by uniting their efforts to obtain the adhesion of all the principal powers of the world to a declaration renouncing war as an instrument of their national policy.

Such a declaration, if it were subscribed to by the principal powers, could not fail to be an impressive example to all the nations of the world and might very well lead them to subscribe in their turn to the same pact, thus bringing into effect as among all the nations of the world an arrangement which at first was only suggested as between France and the United States.

The Government of the United States, therefore, would be disposed to join the Government of the Republic with a view to concluding a treaty between the principal powers of the world which, open to the signature of all nations, would condemn war, would contain a declaration to renounce it as an instrument of national policy, and would substitute therefor the pacific settlement of disputes between nations.

Your Excellency added that if the Government of the Republic agrees thus to join the Government of the United States and the other principal powers of the world

in an appropriate multilateral treaty, Your Excellency would be happy to undertake immediately conversations leading to the elaboration of a draft inspired by the suggestions of M. Briand and destined to be proposed jointly by France and the United States to the other nations of the world.

The Government of the Republic appreciated sincerely the favorable reception given by the Government of the United States to the proposal of M. Briand. It believes that the procedure suggested by Your Excellency and carried out in a manner agreeable to public opinion and to the popular sentiment of the different nations would appear to be of such nature as to satisfy the views of the French Government. It would be advantageous immediately to sanction the general character of this procedure by affixing the signatures of France and the United States.

I am authorized to inform you that the Government of the Republic is disposed to join with the Government of the United States in proposing for agreement by all nations a treaty to be signed at the present time by France and the United States and under the terms of which the high contracting parties shall renounce all war of aggression and shall declare that for the settlement of differences of whatever nature which may arise between them they will employ all pacific means. The high contracting parties will engage to bring this treaty to the

attention of all states and invite them to adhere.

The Government of the Republic is convinced that the principles thus proclaimed can not but be received with gratitude by the entire world, and it does not doubt that the efforts of the two Governments to insure universal adoption will be crowned with full success.

Please accept (etc.)

Claudel.

สำนักหอสมุด

THE SECRETARY OF STATE (KELLOGG) TO THE
FRENCH AMBASSADOR (CLAUDEL)

Washington, January 11, 1928.

Excellency: In the reply which your Government was good enough to make to my note of December 28, 1927, His Excellency the Minister of Foreign Affairs summarized briefly the proposal presented by the Government of the United States, and stated that it appeared to be of such a nature as to satisfy the views of the French Government. In these circumstances he added that the Government of the Republic was disposed to join with the Government of the United States in proposing for acceptance by all nations a treaty to be signed at the present time by France and the United States, under the terms of which the High Contracting Parties should renounce all wars of aggression and should declare that they would employ all peaceful means for the settlement of any differences that might arise between them.

The Government of the United States is deeply gratified that the Government of France has seen its way clear to accept in principle its proposal that, instead of the bilateral pact originally suggested by M. Briand, there be negotiated among the principal powers of the world an equivalent multilateral treaty open to signature by all nations. There can be no doubt that such a multilateral treaty would be a far more effective instrument for the

promotion of pacific relations than a mere agreement between France and the United States alone, and if the present efforts of the two Governments achieve ultimate success, they will have made a memorable contribution to the cause of world peace.

While the Government of France and the Government of the United States are now closely in accord so far as the multilateral feature of the proposed treaty is concerned, the language of M. Briand's note of January 5, 1928, is in two respects open to an interpretation not in harmony with the idea which the Government of the United States had in mind when it submitted to you the proposition outlined in my note of December 28, 1927. In the first place, it appears to be the thought of your Government that the proposed multilateral treaty be signed in the first instance by France and the United States alone and then submitted to the other Powers for their acceptance. In the opinion of the Government of the United States this procedure is open to the objection that a treaty, even though acceptable to France and the United States, might for some reason be unacceptable to one of the other great Powers. In such event the treaty could not come into force and the present efforts of France and the United States would be rendered abortive. This unhappy result would not necessarily follow a disagreement as to terminology arising prior to the definitive approval by any

Government of a proposed form of treaty, since it is by no means unreasonable to suppose that the views of the Governments concerned could be accommodated through informal preliminary discussions and a text devised which would be acceptable to them all. Both France and the United States are too deeply interested in the success of their endeavors for the advancement of peace to be willing to jeopardize the ultimate accomplishment of their purpose by incurring unnecessary risk of disagreement with the other Powers concerned, and I have no doubt that your Government will be entirely agreeable to joining with the Government of the United States and the Governments of the other Powers concerned for the purpose of reaching a preliminary agreement as to the language to be used in the proposed treaty, thus obviating all danger of confronting the other Powers with a definitive treaty unacceptable to them. As indicated below, the Government of the United States would be pleased if the Government of France would agree that the draft treaty submitted by M. Briand last June should be made the basis of such preliminary discussions.

In the second place, and this point is closely related to what goes before, M. Briand's reply of January 5, 1928, in expressing the willingness of the Government of France to join with the Government of the United States in proposing a multilateral treaty for the renunciation of

war, apparently contemplates that the scope of such treaty should be limited to wars of aggression. The form of treaty which your Government submitted to me last June which was the subject of my note of December 28, 1927, contained no such qualification or limitation. On the contrary it provided unequivocally for the renunciation by the High Contracting Parties of all war as an instrument of national policy in the following terms:

“ Article 1.

The High Contracting Powers solemnly declare, in the name of the French people and the people of the United States of America, that they condemn recourse to war and renounce it respectively as an instrument of their national policy towards each other.

Article 2.

The settlement or the solution of all disputes or conflicts, of whatever nature or of whatever origin they may be, which may arise between France and the United States of America, shall never be sought by either side except by pacific means.”

I am not informed of the reasons which have led your Government to suggest this modification of its original proposal, but I earnestly hope that it is of no particular significance and that it is not to be taken as an indication

that the Government of France will find itself unable to join with the Government of the United States in proposing, as suggested above, that the original formula submitted by M. Briand which envisaged the unqualified renunciation of all war as an instrument of national policy be made the subject of preliminary discussions with the other great Powers for the purpose of reaching a tentative agreement as to the language to be used in the proposed treaty.

If your Government is agreeable to the plan outlined above and is willing that further discussions of the terms of the proposed multilateral treaty be based upon the original proposal submitted to me by M. Briand last June, I have the honor to suggest that the Government of France join with the Government of the United States in a communication to the British, German, Italian and Japanese Governments transmitting the text of M. Briand's original proposal and copies of the subsequent correspondence between the Governments of France and the United States for their consideration and comment, it being understood, of course, that these preliminary discussions would in no way commit any of the participating Governments pending the conclusion of a definitive treaty.

Accept (etc.)

Frank B. Kellogg

THE FRENCH AMBASSADOR (CLAUDEL) TO THE
SECRETARY OF STATE (KELLOGG).

Washington, le 21 janvier, 1928.

Monsieur le Secrétaire d'Etat: Votre Excellence a bien voulu me faire savoir par sa note du 11 courant, les observations que lui suggérait ma lettre du 5 janvier, répondant à sa communication du 28 Décembre 1927. Mon Gouvernement m'a prié de vous exprimer sa satisfaction de voir se rapprocher, grâce à Votre Excellence, les vues des deux Gouvernements concernant la meilleure méthode à suivre pour réaliser un projet sur les principes essentiels duquel ils paraissent d'accord.

Le projet primitif français de juin 1927 envisageant un acte particulier à la France et aux Etats-Unis, apparaissait dans l'opinion du Gouvernement français comme souhaitable et réalisable en raison des relations historiques entre les deux républiques.

Acceptant seulement de faire figurer en tête de la Convention franco-américaine d'arbitrage en voie de renouvellement la déclaration proposée par le Gouvernement Français, le Gouvernement Américain pour des motifs qui lui sont propres et dont le Gouvernement Français a voulu tenir compte, a estimé, d'autre part qu'il y avait lieu d'élargir cette manifestation contre la guerre et d'en

faire l'objet d'un acte séparé en appelant les autres puissances à y participer.

Le Gouvernement de la République ne s'est pas refusé à voir ainsi amplifier son plan primitif, mais il ne s'est pas dissimulé et il a cru devoir marquer que la nouvelle négociation proposée serait plus complexe et de nature à rencontrer diverses difficultés.

La question de savoir si un acte ainsi envisagé, comme devant être multipartite gagnerait ou non à être signé en premier lieu par la France et par les États-Unis, ou à être d'abord préparé entre certaines des principales puissances du monde et offert ensuite à la signature de toutes, est essentiellement une question de procédure.

Le Gouvernement de la République n'avait formulé de suggestion que dans le désir d'atteindre plus vite et plus sûrement le résultat qu'il recherche en même temps que les États-Unis. C'est dire qu'il est disposé à se rallier à la méthode quelle qu'elle soit qui apparaîtra comme la plus pratique.

Il existe cependant une situation de fait sur laquelle mon Gouvernement m'a prié d'attirer particulièrement votre attention.

Il ne saurait échapper au Gouvernement Américain que la grande majorité des puissances du monde, et parmi elles la plupart des principales puissances, font de l'organisation et de l'affermissement de la paix l'objet

d'efforts communs qu'elles poursuivent dans le cadre de la Société des Nations. Elles sont déjà liées les unes vis-à-vis des autres par un pacte leur créant des obligations réciproques, ainsi que par des accords, comme ceux conclus à Locarno en Octobre 1925, ou par des conventions internationales relatives aux garanties de neutralité, tous engagements qui leur imposent des devoirs auxquels elles ne peuvent contrevenir.

En particulier, Votre Excellence n'ignore pas que tous les États membres de la Société des Nations présents à Genève au mois de Septembre dernier, ont adopté dans une résolution commune tendant à condamner la guerre, certains principes déterminés par le souci des droits et des devoirs réciproques de chacun. Dans cette résolution, les puissances ont été amenées à spécifier que l'action à condamner comme un crime international est la guerre d'agression et que tous les moyens pacifiques doivent être employés pour le règlement des différends, de quelque nature qu'ils soient, qui viendraient à s'élever entre les États.

Il y a là un état de choses que les États-Unis, tout en y demeurant étrangers, ne sauraient se refuser à prendre en considération comme tout autre État appelé à participer à la négociation.

Les États-Unis ne se trouveraient, d'ailleurs, de ce fait, liés en rien par les dispositions du pacte de la

Société des Nations. La proposition française du mois de juin dernier tendant à la conclusion d'un pacte bilatéral avait été rédigée en tenant compte des relations séculaires de la France et des États-Unis: le Gouvernement de la République reste toujours prêt à négocier avec le Gouvernement américain, dans les mêmes conditions et sur la même base. Il n'a jamais modifié son attitude à cet égard. Mais en présence de l'initiative des États-Unis qui proposent de conclure un pacte multipartite, il devait prendre en considération les relations existant entre les diverses puissances appelées à y participer. C'est ce qu'il a fait, en se proposant pour but d'assurer le succès du traité qu'envisagent les États-Unis. Ses suggestions du 5 janvier, quant aux termes du traité multipartite, s'inspirent de la formule qui a déjà obtenu l'adhésion unanime de toutes les puissances membres de la Société des Nations et qui par là même, pourrait être acceptée par elles envers les États-Unis comme elle a déjà été acceptée entre elles.

Telle est l'explication de notre proposition du 5 janvier.

Le Gouvernement de la République s'est toujours, en toutes circonstances, très nettement et sans arrière-pensée, déclaré prêt à s'associer à toute déclaration tendant à dénoncer la guerre comme un crime et à instituer les sanctions internationales susceptibles de l'empêcher ou de la réprimer. Son sentiment, à cet égard, n'a pas changé: sa posi

tion reste la même. Votre Excellence peut donc être assurée de son sincère désir de répondre à la pensée du Gouvernement Américain et de seconder ses efforts dans toute la mesure compatible avec la situation de fait résultant de ses obligations internationales. C'est de cette préoccupation que s'inspire la formule proposée le 5 janvier, formule qui paraît bien la plus propre à assurer actuellement la réalisation du projet américain. Le Gouvernement de la République ne peut donc que souhaiter de voir s'y rallier le Gouvernement Américain. Sous le bénéfice de ces observations, le Gouvernement de la République accueillerait, du reste, très volontiers toute suggestion que lui ferait le Gouvernement Américain et qui permettrait de concilier la condamnation absolue de la guerre avec les engagements et obligations contractés par les diverses nations et le légitime souci de leur sécurité respective.

Veuillez agréer (etc.)

Claudel

(Translation)

Washington, January 21, 1928.

Mr. Secretary of State: Your Excellency was pleased to inform me in your note of the 11th instant, of the considerations suggested to you by my letter of January 5 in answer to your communication of December 28, 1927. My Government has asked me to express to you its satisfaction at the harmonizing, thanks

to Your Excellency, of the views of the two Governments concerning the best method of accomplishing a project upon the essential principles of which they apparently are in agreement.

The original French proposal of June 1927, contemplating an act confined to France and the United States, appeared to the French Government to be both desirable and feasible by reason of the historical relations between the two Republics.

The American Government was only willing, however, to embody the declaration proposed by the French Government in the preamble of the Franco-American arbitration convention now in process of renewal, and considered on the other hand, for reasons of its own which the French Government has not failed to take into account, that it would be opportune to broaden this manifestation against war and to make it the subject of a separate act in which the other powers would be invited to participate.

The Government of the Republic was not opposed to this expansion of its original plan, but it could not but realize, and it felt bound to point out that the new negotiation as proposed would be more complex and likely to meet with various difficulties.

The question as to whether there would be any advantage in having such an instrument, of a multipartite

nature, signed in the first place by France and the United States, or else first elaborated by certain of the principal powers of the world and then presented to all for their signature, is essentially one of procedure.

The Government of the Republic offered a suggestion upon this point only because of its desire more speedily and more surely to achieve the result which it seeks in common with the United States. This is tantamount to saying that it is ready to concur in any method which may appear to be the most practicable.

There is, however, a situation of fact to which my Government has requested me to draw your particular attention.

The American Government can not be unaware of the fact that the great majority of the powers of the world, and among them most of the principal powers, are making the organization and strengthening of peace the object of common efforts carried on within the framework of the League of Nations. They are already bound to one another by a Covenant placing them under reciprocal obligations, as well as by agreements such as those signed at Locarno in October 1925, or by international conventions relative to guarantees of neutrality, all of which engagements impose upon them duties which they can not contravene.

In particular, Your Excellency knows that all states

members of the League of Nations represented at Geneva in the month of September last, adopted, in a joint resolution tending to the condemnation of war, certain principles based on the respect for the reciprocal rights and duties of each. In that resolution the powers were led to specify that the action to be condemned as an international crime is aggressive war and that all peaceful means must be employed for the settlement of differences, of any nature whatsoever, which might arise between the several states.

This is a condition of affairs which the United States, while a stranger thereto, can not decline to take into consideration, just as must any other state called upon to take part in the negotiation.

Furthermore, the United States would not in any way be bound thereby to the provisions of the Covenant of the League of Nations. The French proposal of June last looking to the conclusion of a bilateral compact, had been drawn up in the light of the century-old relations between France and the United States; the French Government still stands ready to negotiate with the American Government on the same conditions and on the same basis. It has never altered its attitude in that respect. But when confronted by the initiative of the United States in proposing a multipartite covenant, it had to take into consideration the relations existing among the various

powers which would be called upon to participate therein. This it has done, with the object of assuring the success of the treaty contemplated by the United States. Its suggestions of January 5 as to the terms of the multipartite treaty are inspired by the formula which has already gained the unanimous adherence of all of the states members of the League of Nations, and which for that very reason might be accepted by them with regard to the United States, just as it has already been accepted among themselves.

This is the explanation of our proposal of January 5.

The Government of the Republic has always, under all circumstances, very clearly and without mental reservation declared its readiness to join in any declaration tending to denounce war as a crime and to set up international sanctions susceptible of preventing or repressing it. There has been no change in its sentiments in that respect: its position remains the same. Your Excellency may therefore be assured of its sincere desire to respond to the idea of the American Government and to second its efforts to the full extent compatible with the situation of fact created by its international obligations. It is this preoccupation which inspired the formula proposed on January 5, a formula which does indeed seem to be the most apt at this time to assure the accomplishment of the American project. The Government of the Republic accordingly can not but hope that the American Government will share

-----

this view. Subject to these observations, the Government of the Republic would, moreover, very gladly welcome any suggestions offered by the American Government which would make it possible to reconcile an absolute condemnation of war with the engagements and obligations assumed by the several nations and the legitimate concern for their respective security.

Please accept (etc.)

Claudel

THE SECRETARY OF STATE (KELLOGG) TO THE
FRENCH AMBASSADOR (CLAUDEL)²

Washington, February 27, 1928.

Excellency: Our recent discussions of the question whether the United States and France could join in suggesting to the other principal Powers of the world the conclusion of a treaty proscribing war as an instrument of national policy in their mutual relations have been brought by your note of January 21, 1928, to a point where it seems necessary, if success is to be achieved, to examine the problem from a practical point of view.

It is evident from our previous correspondence that the Governments of France and the United States are of one mind in their earnest desire to initiate and promote a new international movement for effective world peace, and that they are in agreement as to the essential principles of the procedure to be followed in the accomplishment of their common purpose. As I understand your note of January 21, 1928, the only substantial obstacle in the way of the unqualified acceptance by France of the proposals which I submitted in my notes of December 28, 1927, and January 11, 1928, is your Government's doubt whether as a member of the League of Nations and

---

² The Foreign Offices in London, Berlin, Rome, and Tokyo were furnished with a copy of this note.

a party to the treaties of Locarno and other treaties guaranteeing neutrality, France can agree with the United States and the other principal world Powers not to resort to war in their mutual relations, without ipso facto violating her present international obligations under those treaties. In your Excellency's last note this question was suggested for consideration.

Without, of course, undertaking formally to construe the present treaty obligations of France, I desire to point out that if those obligations can be interpreted so as to permit France to conclude a treaty with the United States such as that offered to me last June by M. Briand and offered again in your note of January 21, 1928, it is not unreasonable to suppose that they can be interpreted with equal justice so as to permit France to join with the United States in offering to conclude an equivalent multilateral treaty with the other principal Powers of the world. The difference between the bilateral and multilateral form of treaty having for its object the unqualified renunciation of war as an instrument of national policy, seems to me to be one of degree and not of substance. A Government free to conclude such a bilateral treaty should be no less able to become a party to an identical multilateral treaty since it is hardly to be presumed that members of the League of Nations are in a position to do separately something they cannot do together. I earnestly

hope, therefore, that your Government, which admittedly perceives no bar to the conclusion of an unqualified anti-war treaty with the United States alone, will be able to satisfy itself that an equivalent treaty among the principal world Powers would be equally consistent with membership in the League of Nations. If, however, members of the League of Nations cannot, without violating the terms of the Covenant of the League, agree among themselves and with the Government of the United States to renounce war as an instrument of their national policy, it seems idle to discuss either bilateral or multilateral treaties unreservedly renouncing war. I am reluctant to believe, however, that the provisions of the Covenant of the League of Nations really stand in the way of the cooperation of the United States and members of the League of Nations in a common effort to abolish the institution of war. Of no little interest in this connection is the recent adoption of a resolution by the Sixth International Conference of American States expressing in the name of the American Republics unqualified condemnation of war as an instrument of national policy in their mutual relations. It is significant to note that of the twenty-one States represented at the Conference, seventeen are members of the League of Nations.

I trust, therefore, that neither France nor any other member of the League of Nations will finally decide

that an unequivocal and unqualified renunciation of war as an instrument of national policy either violates the specific obligations imposed by the Covenant or conflicts with the fundamental idea and purpose of the League of Nations. On the contrary, is it not entirely reasonable to conclude that a formal engagement of this character entered into by all of the principal Powers, and ultimately, I trust, by the entire family of Nations, would be a most effective instrument for promoting the great ideal of peace which the League itself has so closely at heart? If, however such a declaration were accompanied by definitions of the word "aggressor" and by exceptions and qualifications stipulating when nations would be justified in going to war, its effect would be very greatly weakened and its positive value as a guaranty of peace virtually destroyed. The ideal which inspires the effort so sincerely and so hopefully put forward by your Government and mine is arresting and appealing just because of its purity and simplicity; and I cannot avoid the feeling that if Governments should publicly acknowledge that they can only deal with this ideal in a technical spirit and must insist upon the adoption of reservations impairing, if not utterly destroying the true significance of their common endeavors, they would be in effect only recording their impotence, to the keen disappointment of mankind in general.

From the broad standpoint of humanity and civil-

ization, all war is an assault upon the stability of human society, and should be suppressed in the common interest. The Government of the United States desires to see the institution of war abolished, and stands ready to conclude with the French, British, Italian, German and Japanese Governments a single multilateral treaty open to subsequent adherence by any and all other Governments, binding the parties thereto not to resort to war with one another. The precise language to be employed in such a treaty is a matter of indifference to the United States so long as it clearly and unmistakably sets forth the determination of the parties to abolish war among themselves. I therefore renew the suggestion contained in my note of January 11, 1928, that the Government of France join with the Government of the United States in transmitting to the British, Italian, German and Japanese Governments for their consideration and comment the text of M. Briand's original proposal, together with copies of the subsequent correspondence between France and the United States as a basis for preliminary discussions looking to the conclusion of an appropriate multilateral treaty proscribing recourse to war.

Accept (etc.)

Frank B. Kellogg

THE FRENCH AMBASSADOR (CLAUDEL) TO THE
SECRETARY OF STATE (KELLOGG)

Washington, le 30 Mars, 1928.

Monsieur le Secrétaire d'Etat: En réponse à votre lettre du 27 Février dernier relative au projet de pacte multipartite pour la proscription de la guerre, j'ai l'honneur de faire savoir à Votre Excellence que M. Briand a été heureux de trouver dans les observations soumises à son examen une nouvelle et cordiale affirmation de la communauté d'inspiration qui anime nos deux Gouvernements, également soucieux de coopérer au progrès international vers la stabilisation effective de la paix dans le monde. Assuré d'une telle solidarité dans la poursuite d'un même dessein, M. Briand demeure convaincu, comme Votre Excellence, qu'une formule d'entente doit pouvoir se dégager des échanges de vues intervenus jusqu'à ce jour entre nos deux Gouvernements, si l'on veut bien, de part et d'autre, s'attacher aux réalités essentielles qu'il s'agit de sauvegarder dans cette discussion, en leur subordonnant les divergences de forme auxquelles peuvent être réduites à l'analyse toutes questions de terminologie, n'affectant pas le fond même du débat.

C'est dire que le Gouvernement Français, à ce point de la discussion où tous les aspects du problème ont été examinés, entend bien se placer à un point de vue aussi

pratique que possible et faciliter de son mieux l'effort du Gouvernement Américain vers une conclusion immédiate.

Les observations que M. Briand a eu l'occasion d'aventurer à l'appui de sa dernière suggestion, s'inspirent du très sincère désir de faciliter pratiquement la réalisation du projet de pacte multipartite envisagé, par les conditions les plus propres à lui ménager l'assentiment de tous les gouvernements dont l'accord est nécessaire. C'est ainsi que la rédaction française tendant à limiter à la guerre d'agression la proscription désormais proposée sous forme multipartite, et non plus bilatérale, avait précisément pour effet de soustraire le projet américain aux difficultés sérieuses qu'il ne peut manquer de rencontrer dans la pratique: pour ménager, en effet, les obligations internationales des signataires, du moment où il s'agit d'un pacte multipartite, on ne peut lui assurer le caractère inconditionnel souhaité par Votre Excellence sans se trouver dans la nécessité de réunir l'adhésion unanime de tous les Etats existants, ou pour le moins, de tous les Etats intéressés, c'est-à-dire exposés par leur situation à la possibilité d'un conflit avec l'un quelconque des Etats contractants. Dans les relations entre Etats du continent américain, ce sont de pareilles difficultés qui ont amené le Gouvernement Américain à la Conférence pan-américaine de la Havane à approuver une résolution limitée aux mêmes termes de "guerre d'agression" que le Gouverne-

ment Français avait cru devoir employer pour caractériser la renonciation à laquelle il était sollicité de s'engager sous forme de pacte multilatéral. Sans doute ne trouve-t-on pas la même réserve dans une autre résolution à laquelle Votre Excellence a entendu se référer dans sa lettre du 27 Février, mais encore faut-il observer que cette résolution elle-même ne constituait qu'une sorte de préambule à la recherche d'un contrat d'arbitrage en vue duquel de nombreuses réserves étaient formulées.

Votre Excellence a paru s'étonner que la France ne pût conclure avec toutes les Puissances sous forme de traité multipartite, le même pacte qu'elle a offert de conclure séparément avec les Etats-Unis sous forme bi-partite. Mon Gouvernement croyait s'être expliqué assez clairement sur ce point en rappelant que le projet de pacte d'amitié perpétuelle entre la France et les Etats-Unis proposé au mois de Juin dernier était rédigé de façon à limiter strictement l'engagement réciproque qu'il comportait aux rapports de droit résultant des seules relations entre les deux Etats signataires. Dans de telles limites pouvait être souscrit un engagement absolument inconditionnel, puisque cet engagement n'exposerait pas les signataires, comme il l'eût fait dans un traité multipartite, aux difficultés juridiques résultant des positions respectives de diverses puissances les unes vis-à-vis des autres, et qu'aussi bien, pour deux pays comme la France et les Etats-Unis, moralement

unis par des liens de séculaire amitié, les engagements contractuels conclus d'autre part, par l'une ou l'autre Puissance, ne pouvaient jamais constituer, en fait, que des obstacles purement théoriques.

Pour atteindre le but qu'Elle se propose, Votre Excellence a jugé préférable de s'attacher à la conception d'un pacte multipartite, et Elle a cru devoir insister pour que, même sous cette forme multilatérale, le pacte proposé emportât un engagement inconditionnel. Si Votre Excellence croit vraiment trouver plus de chances de succès dans cette formule, en dépit des conséquences qu'elle entraîne, notamment de la nécessité d'aboutir à l'universalité du pacte, le Gouvernement de la République se ferait scrupule de discuter plus longtemps son adhésion à un projet dont la responsabilité, comme la conception, appartiennent au Gouvernement Américain lui-même. Sans perdre en rien conscience de ses obligations internationales en tant que membre de la Société des Nations et partie aux traités de Locarno ou traités de garantie de neutralité, il est tout disposé, après un nouvel examen des propositions formulées par Votre Excellence, et pour y trouver la base commune des premières négociations à amorcer sans délai avec les gouvernements Allemand, Britannique, Italien et Japonais, à rechercher, dans l'esprit et dans la lettre de la dernière note Américaine, tous apaisements qui peuvent lui être fournis, en dernière analyse,

quant aux possibilités de concilier ses obligations antérieures avec les termes du nouveau pacte envisagé.

Le Gouvernement Français note tout d'abord avec satisfaction que, tout en recommandant la conclusion entre les Gouvernements énumérés, d'un traité dont les signataires s'engageraient à ne pas recourir à la guerre, le Gouvernement des Etats-Unis admet la participation à ce traité de tous les autres Gouvernements du Monde. Cette conception répond à une réserve en effet nécessaire, pour obtenir un instrument réel de stabilisation de la paix en vue d'aboutir à un engagement formel de toutes les puissances susceptibles d'avoir entre elles des conflits politiques. Un tel engagement risquerait, en effet, d'exposer ses signataires à des dangers et des mécomptes s'il ne reposait pas sur une égalité complète de tous les Etats les uns vis-à-vis des autres dans l'application du traité et non pas seulement sur l'égalité de certains Etats entre eux. Le traité à intervenir ne pourrait donc produire ses effets à l'égard d'une Puissance qui y serait partie que si les autres Etats, en situation d'avoir des conflits graves, avec tel des contractants, en étaient également signataires.

De même et sous peine de faire de l'acte à élaborer non pas un instrument de progrès et de paix mais un instrument d'oppression, il est clair que si l'un des Etats signataires venait à manquer à sa promesse les autres sig-

nataires seraient eux-mêmes vis-à-vis du contrevenant, dégagés de leur propre engagement. Sur ce deuxième point, comme sur le premier, le Gouvernement Français se croit pleinement d'accord avec le Gouvernement des États-Unis.

Il puise également dans les déclarations que Votre Excellence a bien voulu me faire Elle-même, notamment, le premier Mars dernier l'assurance que la renonciation à la guerre ainsi proclamée n'excluerait pas, pour les signataires, le droit de légitime défense. Une telle interprétation est de nature à dissiper certaines appréhensions et le Gouvernement Français est heureux de l'enregistrer.

Si telle est bien, sur ces trois points fondamentaux, la pensée du Gouvernement Américain et s'il est bien entendu, d'une façon générale, que les obligations du nouveau pacte ne doivent se substituer en rien ni porter aucune atteinte aux obligations antérieures d'actes internationaux comme le pacte de la Société des Nations, le accords de Locarno ou les traités de garantie de neutralité, dont elles ne sauraient modifier le caractère ni la portée, les divergences de vue qui avaient pu se manifester au cours des phases antérieures de la négociation porteraient sur des mots bien plus que sur la réalité du problème devant lequel les deux Gouvernements se trouvent, aujourd'hui placés.

Dès lors, suivant la proposition contenue dans votre

lettre du 11 Janvier et que vous avez bien voulu renouveler dans votre lettre du 27 Février, le Gouvernement Français serait prêt, dès maintenant, à s'associer au Gouvernement des États Unis pour soumettre à l'examen des Gouvernements Allemand, Britannique, Italien et Japonais la correspondance échangée entre la France et les États-Unis depuis le mois de juin 1927 et pour proposer, en même temps, à l'assentiment de ces quatre Gouvernements, sous la forme multipartite souhaitée par le Gouvernement Américain et avec toutes les modifications de rédaction que peut nécessiter cette conception nouvelle, un projet de pacte dont l'objet essentiel répondrait à la proposition originelle de M. Briand; les Puissances signataires d'un tel acte, sans entendre porter atteinte à l'exercice de leurs droits de légitime défense, dans le cadre des traités existants, déclareraient solennellement condamner le recours à la guerre comme instrument de leur politique nationale, c'est-à-dire comme moyen d'action de leur politique personnelle, spontanée et indépendante.

Elles s'engageraient dans ces termes à ne se livrer, l'une contre l'autre, à aucune attaque ou invasion et à ne rechercher jamais que par des procédés pacifiques le règlement de toute contestation ou conflit de quelque nature ou origine que ce soit, qui viendraient à s'élever entre elles. Il serait bien entendu, toutefois, qu'il ne pourrait y

avoir d'obligation pour les signataires que si l'engagement était contracté par tous les États, c'est-à-dire que le traité, ouvert à l'accession de toutes les Puissances, n'entrerait en vigueur qu'après avoir reçu une acceptation universelle à moins que les Puissances ayant signé ce traité ou y ayant accédé ne se missent d'accord pour en décider l'entrée en vigueur, nonobstant certaines abstentions. Enfin, dans le cas où l'une des Puissances contractantes viendrait à contrevenir au traité, les autres Puissances contractantes seraient, de plein droit, libérées vis-à-vis d'elle des engagements contenus dans ce traité.

C'est dans cette forme, semble-t-il, que pourrait se poursuivre avec le plus de chances de succès, la négociation d'un projet de pacte multipartite tel que le conçoit le Gouvernement Américain. Votre Excellence serait assurée, en tous cas, pour la conduite de cette négociation du concours le plus sincère et le plus complet de mon Gouvernement toujours prêt à s'associer, sans ambiguïté ni réserve, à tout engagement solennel et formel tendant à assurer, à confirmer ou étendre la solidarité effective des Nations au service de la Paix.

En répondant à ces vœux dont on ne peut méconnaître l'heureuse inspiration, la France serait assurée de poursuivre elle-même la tâche qu'elle n'a cessé de s'assigner dans sa politique extérieure et, fidèle à tous les

engagements internationaux qu'elle a déjà souscrits à cet effet, de contribuer hautement, selon l'expression de Votre Excellence "à promouvoir l'idée de paix que la Société des Nations a si grandement à coeur".

Veuillez agréer (etc.)

Claudol

(translation)

Washington, March 30, 1928.

Mr. Secretary of State: In reply to your note of February 27 last regarding the proposal for a multilateral treaty proscribing war, I have the honor to inform Your Excellency that M. Briand has been pleased to find in the observations which you have submitted for his consideration a new and cordial affirmation of the common inspiration which animates our two Governments equally anxious to cooperate in an international movement toward the effective establishment of peace in the world. Assured of such a solidarity in the pursuit of an identical purpose, M. Briand remains convinced, as does Your Excellency that a mutually acceptable formula may well result from the exchange of views which has taken place up to now between our two Governments, if on both sides there is a disposition to adhere to those essential realities which must be preserved in this discussion, by subordin-

ating thereto those differences of form to which questions of terminology not affecting the substance of the discussion may upon analysis be reduced.

That is to say, that the French Government at this point of the discussion, when all the aspects of the problem have been examined, proposes to adopt as practical a point of view as possible and to facilitate as far as it can the effort of the American Government in the direction of an immediate decision.

The observations which M. Briand has ventured to offer in support of his last suggestion were inspired by a very sincere desire to facilitate in a practical manner the realization of the proposal for the contemplated multilateral treaty by pointing out the conditions best adapted to bring about the consent thereto of all the governments whose agreement is necessary. The French wording, therefore, tending to limit to war of aggression the proscription proposed in the form of a multilateral rather than a bilateral treaty, was intended to obviate in so far as the American plan was concerned those serious difficulties which would assuredly be encountered in practice. In order to pay due regard to the international obligations of the signatories, it was not possible, as soon as it became a question of a multilateral treaty, to impart thereto the unconditional character desired by your Excellency without facing the necessity of obtaining the unanimous

adherence of all the existing states, or at least of all the interested states, that is to say, those which by reason of their situation are exposed to the possibility of a conflict with any one of the contracting states. In the relations between the states of the American Continent there are similar difficulties which led the American Government at the pan American Conference at Habana to approve a resolution limited to the very terms "war of aggression" which the French Government felt compelled to use in characterizing the renunciation to which it was requested to bind itself by means of a multilateral treaty. To be sure the same reservation does not appear in another resolution to which your Excellency referred in your note of February 27, but it must be observed that this resolution in itself constituted only a kind of preliminary tending toward a treaty of arbitration with regard to which numerous reservations were formulated.

Your Excellency appears to have been surprised that France should not be able to conclude with all the powers in the form of a multilateral treaty the same treaty which she offered to conclude separately with the United States in the form of a bilateral treaty. My Government believes that it has explained this point with sufficient clearness in recalling the fact that the project of a treaty of perpetual friendship between France and the United States proposed last June was drafted in such a way as to limit

strictly the mutual undertakings which it contained to those relations in law resulting from intercourse between the two signatory states alone. Within such limits an absolutely unconditional agreement might be entered into, since that agreement would not expose the signatories as would a multilateral treaty, to juridical difficulties, resulting from the respective positions of various powers with regard to one another, and since furthermore, as regards two countries like France and the United States morally united as they are by ties of time honored friendship, other contractual engagements concluded by one or the other power could never constitute in fact anything but purely theoretical obstacles.

In order to attain the result which Your Excellency has in view, you have considered it preferable to adhere to the conception of a multilateral treaty, and you have deemed it necessary to insist that even in the multilateral form the proposed treaty should include an unconditional pledge. If Your Excellency really believes that greater chances of success may be found in this formula in spite of the consequences which it involves, especially the necessity of attaining a treaty world wide in its scope, the French Government would hesitate to discuss longer the question of its adherence to a plan which the American Government originated and for which it is responsible. Without in any way losing sight of its international

obligations, both as a member of the League of Nations and as a party to the treaties of Locarno or treaties guaranteeing neutrality, France, for the purpose of finding a common basis for initial negotiations, is wholly disposed, after a new examination of the proposals formulated by Your Excellency, to suggest immediately to the German, British, Italian, and Japanese Governments that they join in seeking, in the spirit and in the letter of the last American note, any adjustments which in the last analysis may be forthcoming with respect to the possibility of reconciling previous obligations with the terms of the contemplated new treaty.

The French Government notes at once with satisfaction that while advocating the conclusion among the governments specifically mentioned of a treaty binding the signatories not to resort to war, the Government of the United States admits the participation in that treaty of all the other governments of the world. This conception accords with a reservation actually necessary for obtaining a real instrument for the establishment of peace by means of a formal engagement among all powers among whom political controversies may arise. Such an engagement would in fact involve the risk of exposing the signatories to dangers and misunderstandings unless based upon the complete equality in the application of the treaty among themselves of all the States with respect to other States

and not only upon the equality of certain states among them. The treaty contemplated could not operate in respect of one power which is a party thereto unless the other states exposed to the possibility of grave controversies with that party were also signatories thereof.

At the same time it is clear that in order not to turn an instrument of progress and peace into a means of oppression, if one of the signatory states should fail to keep its word, the other signatories should be released from their engagement with respect to the offending state. On this second point, as on the first, the French Government believes itself fully in accord with the Government of the United States.

My Government likewise gathers from the declarations which Your Excellency was good enough to make to me on the 1st of last March, the assurance that the renunciation of war, thus proclaimed, would not deprive the signatories of the right of legitimate defense. Such an interpretation tends to dissipate apprehensions, and the French Government is happy to note it.

If such is the attitude of the American Government on these three fundamental points, and if it is clearly understood in a general way that the obligations of the new pact should not be substituted for or prejudice in any way, previous obligations contained in international instruments such as the Covenant of the League of Nations,

the Locarno agreements, or treaties guaranteeing neutrality whose character and scope can not be modified thereby, then the differences of opinion which have appeared in the course of previous phases of the negotiation have to do more with words than with the reality of the problem facing the two Governments to-day.

Hence, in accordance with the proposal contained in your note of January 11, which you kindly renewed in your note of the 27th of February, the French Government would be prepared forthwith to join with the Government of the United States in submitting for the consideration of the Governments of Germany, Great Britain, Italy, and Japan, the correspondence exchanged between France and the United States since June, 1927, and in proposing at the same time, for the assent of the four Governments, a draft agreement essentially corresponding in purpose to the original proposal of M. Briand, in the multipartite form desired by the United States with the changes of wording made necessary by the new concept; the signatory powers of such an instrument, while not prejudicing their rights of legitimate defense within the framework of existing treaties, should make a solemn declaration condemning recourse to war as an instrument of national policy, or in other words as a means of carrying out their own spontaneous, independent policy.

They would specifically undertake, among themselves,

to refrain from any attack or invasion, and never to seek the settlement of any difference or conflict of whatsoever nature or origin which might arise between them save by pacific means. It would, however, be clearly understood that an obligation could only exist for the signatories in the event that the engagement were contracted by all states, that is to say, that the treaty, open to the accession of all powers, would only come into force after having received universal acceptance, unless the powers having signed this treaty or acceded thereto should agree upon its coming into force, despite certain abstentions. Finally, in case one of the contracting powers should happen to contravene the treaty, the other contracting powers would be automatically relieved, with respect to that power, of the obligations contained in the treaty.

It is in this form, it would seem, that the negotiation of a plan for a multilateral pact such as conceived by the American Government could be pursued with the greatest chances of success. Your excellency may be assured, in any case, in the conduct of this negotiation of the most sincere and most complete collaboration of my Government, which is always ready to associate itself without ambiguity or reservation, with any solemn and formal undertaking tending to insure, strengthen, or extend the effective solidarity of the nations in the cause of peace.

In responding to these ideas, whose happy inspiration can not be gainsaid, France would feel confident that she was continuing the work to which she has never ceased to apply herself in her foreign policy, and faithful to her previous international engagements of that nature, that she was contributing nobly, as Your Excellency has said, in "promoting the great ideal of peace which the League itself has so closely at heart."

Please accept (etc.)

Claudel

สมบัติของ
ห้องสมุดคณะนิติศาสตร์

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๑๑๓

Note of the Government of the United States to the
Governments of Great Britain, Germany, Italy,
and Japan, Delivered at the Respective
Foreign Offices April 13, 1928

As Your Excellency is aware, there has recently been exchanged between the Governments of France and the United States a series of notes dealing with the question of a possible international renunciation of war. The views of the two Governments have been clearly set forth in the correspondence between them.

The Government of the United States, as stated in its note of February 27, 1928, desires to see the institution of war abolished and stands ready to conclude with the French, British, German, Italian and Japanese Governments a single multilateral treaty open to subsequent adherence by any and all other Governments binding the parties thereto not to resort to war with one another.

The Government of the French Republic, while no less eager to promote the cause of world peace and to cooperate with other nations in any practical movement towards that end, has pointed out certain considerations which in its opinion must be borne in mind by those Powers which are members of the League of Nations, parties to the Treaties of Locarno, or parties to other treaties guaranteeing neutrality. My Government has not conceded that such considerations necessitate any modification

of its proposal for a multilateral treaty, and is of the opinion that every nation in the world can, with a proper regard for its own interests, as well as for the interests of the entire family of nations, join in such a treaty. It believes, moreover, that the execution by France, Great Britain, Germany, Italy, Japan and the United States of a treaty solemnly renouncing war in favor of the pacific settlement of international controversies would have tremendous moral effect and ultimately lead to the adherence of all the other governments of the world,

The discussions which have taken place between France and the United States have thus reached a point where it seems essential, if ultimate success is to be attained, that the British, German, Italian and Japanese Governments should each have an opportunity formally to decide to what extent, if any, its existing commitments constitute a bar to its participation with the United States in an unqualified renunciation of war. In these circumstances the Government of the United States, having reached complete agreement with the Government of the French Republic as to this procedure, has instructed me formally to transmit herewith for the consideration of your Government the text of M. Briand's original proposal of last June, together with copies of the notes sub-

sequently exchanged between France and the United States on the subject of a multilateral treaty for the renunciation of war.

I have also been instructed by my Government to transmit herewith for consideration a preliminary draft of a treaty representing in a general way the form of treaty which the Government of the United States is prepared to sign with the French, British, German, Italian and Japanese Governments and any other Governments similarly disposed. It will be observed that the language of Articles I and II of this draft treaty is practically identical with that of the corresponding articles in the treaty which M. Briand proposed to the United States.

The Government of the United States would be pleased to be informed as promptly as may be convenient whether Your Excellency's Government is in a position to give favorable consideration to the conclusion of a treaty such as that transmitted herewith, and if not, what specific modifications in the text thereof would make it acceptable.

(Enclosure)

DRAFT OF SUGGESTED TREATY.

The President of the United States of America

The President of the French Republic

His Majesty the King of Great Britain, Ireland

and the British Dominions beyond the seas, Emperor of India.

The President of the German Empire

His Majesty the King of Italy

His Majesty the Emperor of Japan

Deeply sensible that their high office imposes upon them a solemn duty to promote the welfare of mankind;

Inspired by a common desire not only to perpetuate the peaceful and friendly relations now happily subsisting between their peoples but also to prevent war among any of the nations of the world;

Desirous by formal act to bear unmistakable witness that they condemn war as an instrument of national policy and renounce it in favor of the pacific settlement of international disputes;

Hopeful that, encouraged by their example, all the other nations of the world will join in this humane endeavor and by adhering to the present treaty as soon as it comes into force bring their peoples within the scope of its beneficent provisions, thus uniting the civilized nations of the world in a common renunciation of war as an instrument of their national policy;

Have decided to conclude a treaty and for the purpose have appointed as their respective Plenipotentiaries.

The President of the United States of America
The President of the French Republic
His Majesty the King of Great Britain, Ireland
and the British Dominions beyond the seas, Emperor of
India

The President of the German Empire
His Majesty the King of Italy
His Majesty the Emperor of Japan
who, having communicated to one another their full powers
found in good and due form have agreed upon the fol-
lowing articles:

Article I

The High Contracting Parties solemnly declare in
the names of their respective peoples that they condemn
recourse to war for the solution of international contro-
versies, and renounce it as an instrument of national po-
licy in their relations with one another.

Article II

The High Contracting Parties agree that the settle-
ment or solution of all disputes or conflicts, of whatever
nature or of whatever origin they may be, which may
arise among them, shall never be sought except by paci-
fic means.

Article III

The present treaty shall be ratified by the High Contracting Parties named in the Preamble in accordance with their respective constitutional requirements, and shall take effect as between them as soon as all their several instruments of ratification shall have been deposited at.....

This treaty shall, when it has come into effect as prescribed in the preceding paragraph, remain open as long as may be necessary for adherence by all the other Powers of the world. Every instrument evidencing the adherence of a Power shall be deposited at..... and the treaty shall immediately upon such deposit become effective as between the Power thus adhering and the other Powers parties hereto.

It shall be the duty of the Government of ..... to furnish each Government named in the Preamble and every Government subsequently adhering to this treaty with a certified copy of the treaty and of every instrument of ratification or adherence. It shall also be the duty of the Government of..... telegraphically to notify such Government of ratification or adherence.

In faith whereof the respective Plenipotentiaries have signed this treaty in the French and English languages, both texts having equal force, and hereunto affix their seals.

ข้อตกลงระหว่างประเทศสมัยปัจจุบัน

๑๑๕

Done at ..... the .....
day of ..... in the year of our Lord one thousand
nine hundred and twenty .....

_____

สำนักหอสมุด

Draft of Proposed Treaty Submitted by the Government of France to the Governments of Great Britain, Germany, Italy, Japan, and the United States on April 20, 1928.

Projet de traité.

Le Président de l'Empire Allemand, le Président des États-Unis d'Amérique, le Président de la République Française, Sa Majesté le Roi d'Angleterre, d'Irlande et des Dominions britanniques, l'Empereur des Indes, Sa Majesté le Roi d'Italie, Sa Majesté l'Empereur du Japon,

Egalement désireux, non seulement de perpétuer les heureuses relations de paix et d'amitié qui existent actuellement entre leurs peuples, mais encore d'écartier le danger de la guerre entre toutes autres nations du monde,

Étant tombés d'accord pour consacrer dans un acte solennel leur résolution, la plus formelle et la plus claire, de condamner la guerre comme instrument de politique nationale et d'y renoncer en faveur du règlement pacifique des conflits internationaux,

Formulant enfin l'espoir que toutes les autres nations du monde voudront s'associer à cet effort humain pour réaliser l'union des peuples civilisés dans une même renonciation à la guerre comme instrument de politique nationale, ont décidé de conclure un traité et, à cette fin, ont désigné respectivement pour leurs plénipotentiaires:

le Président de l'Empire Allemand:

le Président des Etats-Unis d'Amérique :

le Président de la République Française :

Sa Majesté le Roi de Grande-Bretagne, d'Irlande et
des Dominions britanniques, Empereur des Indes :

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Lesquels, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs recon-
nus en bonne et due forme, sont convenus des disposi-
tions suivantes :

ARTICLE PREMIER :

Les Hautes Parties Contractantes, sans entendre
porter atteinte à l'exercice de leurs droits de légitime dé-
fense dans le cadre des traités existants, notamment lors-
que ceux-ci assimilent la violation de certaines de leurs
dispositions à un acte hostile, déclarent solennellement
condamner le recours à la guerre et y renoncer comme
instrument de politique nationale, c'est-à-dire comme in-
strument d'une action politique personnelle, spontanée et
indépendante dont elles prendraient l'initiative et non
d'une action dans laquelle elles se trouveraient entraînées
par l'obligation d'un traité tel que le pacte de la Société
des Nations ou tout autre traité enregistré à la Société
des Nations. Elles s'engagent dans ces termes à ne se
livrer l'une contre l'autre à aucune attaque ou invasion.

ARTICLE DEUX:

Le règlement ou la solution de toutes contestations ou conflits, de quelque nature ou de quelque origine que ce soit, qui viendraient à s'élever entre les Hautes Parties Contractantes ou entre l'une et l'autre d'entre Elles, ne seront jamais recherchés de part et d'autre, que par des procédés pacifiques.

ARTICLE TROIS:

Dans le cas où l'une des Hautes Parties Contractantes viendrait à contrevenir au présent traité, les autres Puissances Contractantes seraient de plein droit libérées vis-à-vis d'elle des engagements pris dans ce traité.

ARTICLE QUATRE:

Les dispositions du présent traité ne portent aucune atteinte aux droits et obligations résultant pour les puissances Contractantes des actes internationaux antérieurs auxquels Elles sont parties.

ARTICLE CINQ:

Le présent traité sera proposé à l'accession de toutes les Puissances et n'aura force obligatoire qu'après avoir reçu une acceptation générale, à moins que les Puissances ci-après signataires, d'accord avec celles qui auront accédé, s'entendent pour en décider l'entrée en vigueur nonobstant certaines abstentions.

ARTICLE SIX:

Le présent traité sera ratifié.

Les ratifications en seront déposées à .....; dans les trois mois à compter du dépôt des ratifications il sera porté par le Gouvernement de ..... à la connaissance de toutes les puissances avec l'invitation d'y accéder.

Le Gouvernement de.....remettra à chacune des puissances signataires et des puissances ayant accédé une copie certifiée conforme des actes d'accession au fur et à mesure de leur réception.

Un an à compter de l'expiration du délai de 3 mois prévu à l'article 5 le Gouvernement de..... adressera un état complet des signatures et accessions à toutes les puissances ayant signé ou accédé.

En foi de quoi les Plénipotentiaires susnummés ont signé le présent traité et l'ont revêtu de leur sceau.

Dressé à ..... en..... exemplaires, rédigés en français et en anglais et faisant également foi,

Le ....., 1928.

(Translation)

DRAFT OF TREATY.

The President of the German Empire, the President of the United States of America, the President of the

French Republic, His Majesty the King of England, Ireland, and the British Dominions, Emperor of India, His Majesty the King of Italy, His Majesty the Emperor of Japan :

Equally desirous not only of perpetuating the happy relations of peace and friendship now existing among their peoples, but also of avoiding the danger of war between all other nations of the world,

Having agreed to consecrate in a solemn act their most formal and most definite resolution to condemn war as an instrument of national policy and to renounce it in favor of a peaceful settlement of international conflicts,

Expressing, finally, the hope that all the other nations of the world will be willing to join in this humane effort to bring about the association of the civilized peoples in a common renunciation of war as an instrument of national policy, have decided to conclude a treaty and to that end have designated as their respective plenipotentiaries :

The President of the German Empire:—

The President of the United States of America:—

The President of the French Republic:—

His Majesty the King of Great Britain, Ireland and the British Dominions, Emperor of India:—

His Majesty the King of Italy:—

His Majesty the Emperor of Japan:—

Who, after exchanging their full powers found to be

in good and due form, have agreed on the following provisions:—

ARTICLE 1

The high contracting parties without any intention to infringe upon the exercise of their rights of legitimate self-defense within the framework of existing treaties, particularly when the violation of certain of the provisions of such treaties constitutes a hostile act, solemnly declare that they condemn recourse to war and renounce it as an instrument of national policy; that is to say, as an instrument of individual, spontaneous and independent political action taken on their own initiative and not action in respect of which they might become involved through the obligation of a treaty such as the Covenant of the League of Nations or any other treaty registered with the League of Nations. They undertake on these conditions not to attack or invade one another.

ARTICLE 2

The settlement or solution of all disputes or conflicts, of whatever nature or origin, which might arise among the high contracting parties or between any two of them, shall never be sought on either side except by pacific methods.

ARTICLE 3

In case one of the high contracting parties should contravene this treaty, the other contracting powers would ipso facto be released with respect to that party from their obligations under this treaty.

ARTICLE 4

The provisions of this treaty in no wise affect the rights and obligations of the contracting parties resulting from prior international agreements to which they are parties.

ARTICLE 5

The present treaty will be offered for the accession of all powers and will have no binding force until it has been generally accepted unless the signatory powers in accord with those that may accede hereto shall agree to decide that it shall come into effect regardless of certain abstentions.

ARTICLE 6

The present treaty shall be ratified.

The ratifications shall be deposited at.....; within three months from the date of the deposit of the ratifications it shall be communicated by the Government of..... to all the powers with an invitation to accede.

The Government of.....will transmit to each of the signatory powers and the powers that have acceded a duly certified copy of the instruments of accession as they are received.

One year after the expiration of the three months' period provided in Article 5, the Government of..... will send out a statement of the signatories and accessions to all the powers that have signed or acceded.

In witness whereof the above-named plenipotentiaries have signed this treaty and sealed it with their seal.

Done at.....in.....copies, drawn up in French and English and having equal force.

.....1928.

NOTE OF THE GOVERNMENT OF THE UNITED STATES TO THE GOVERNMENTS OF BELGIUM, CZECHOSLOVAKIA, FRANCE, GERMANY, GREAT BRITAIN, IRISH FREE STATE, ITALY, JAPAN AND POLAND, DELIVERED AT THE RESPECTIVE FOREIGN OFFICES, JUNE 23, 1928.

Excellency,

It will be recalled that, pursuant to the understanding reached between the Government of France and the Government of the United States, the American Ambassadors at London, Berlin, Rome and Tokyo transmitted on the 13th April 1928, to the Governments to which they were respectively accredited the text of M. Briand's original proposal of the 20th June, 1927, together with copies of the notes subsequently exchanged by France and the United States on the subject of a multilateral treaty for the renunciation of war. At the same time the Government of the United States also submitted, for consideration, a preliminary draft of a treaty representing in a general way the form of treaty which it was prepared to sign, and enquired whether the Governments thus addressed were in a position to give favourable consideration thereto. The text of the identic notes of the 13th April, 1928, and a copy of the draft treaty transmitted therewith were also

brought to the attention of the Government of France by the American Ambassador at Paris.

It will likewise be recalled that, on the 20th April, 1928, the Government of the French Republic circulated among the other interested Governments, including the Government of the United States, an alternative draft treaty, and that, in an address which he delivered on the 28th April, 1928, before the American Society of International Law, the Secretary of State of the United States explained fully the construction placed by my Government upon the treaty proposed by it, referring as follows to the six major considerations emphasised by France in its alternative draft treaty and prior diplomatic correspondence with my Government :—

“ 1. Self-defence.

There is nothing in the American draft of an anti-war treaty which restricts or impairs in any way the right of self-defence. That right is inherent in every sovereign State and is implicit in every treaty. Every nation is free at all times, and regardless of treaty provisions, to defend its territories from attack or invasion, and it alone is competent to decide whether circumstances require recourse to war in self-defence. If it has a good case, the world will applaud and not condemn its action. Express recognition by treaty of this inalienable right, however, gives rise to the

same difficulty encountered in any effort to define aggressions. It is the identical question approached from the other side. In this respect, no treaty provision can add to the natural right of self-defence. It is not in the interest of peace that a treaty should stipulate a juristic conception of self-defence, since it is far too easy for the unscrupulous to mould events to accord with an agreed definition.

2. The League Covenant.

The Covenant imposes no affirmative primary obligation to go to war. The obligation, if any, is secondary, and attaches only when deliberately accepted by a State. Article 10 of the Covenant has, for example, been interpreted by a resolution submitted to the Fourth Assembly, but not formally adopted owing to one adverse vote, to mean that: 'It is for the constitutional authorities of each member to decide, in reference to the obligation of preserving the independence and the integrity of the territory of the members, in what degree the member is bound to assure the execution of this obligation by employment of its military forces.'

There is, in my opinion, no necessary inconsistency between the Covenant and the idea of an unqualified renunciation of war. The Covenant can, it is true, be construed as authorising war in certain circumstances, but it is an authorisation and not a positive requirement.

3. The Treaties of Locarno.

If the parties to the treaties of Locarno are under any positive obligation to go to war, such obligation certainly would not attach until one of the parties has resorted to war in violation of its solemn pledges thereunder. It is therefore obvious that, if all the parties to the Locarno treaties become parties to the multilateral anti-war treaty proposed by the United States, there would be a double assurance that the Locarno treaties would not be violated by recourse to arms. In such an event it would follow that resort to war by any State, in violation of the Locarno treaties, would also be a breach of the multilateral anti-war treaty, and the other parties to the anti-war treaty would thus, as a matter of law, be automatically released from their obligations thereunder and free to fulfil their Locarno commitments. The United States is entirely willing that all parties to the Locarno treaties should become parties to its proposed anti-war treaty, either through signature in the first instance, or by immediate accession to the treaty as soon as it comes into force in the manner provided in article 3 of the American draft, and it will offer no objection when and if such a suggestion is made.

4. Treaties of Neutrality.

The United States is not informed as to the precise treaties which France has in mind, and cannot, therefore,

discuss their provisions. It is not unreasonable to suppose, however, that the relations between France and the States whose neutrality she has guaranteed are sufficiently close and intimate to make it possible for France to persuade such States to adhere seasonably to the anti-war treaty proposed by the United States. If this were done, no party to the anti-war treaty could attack the neutralised States without violating the treaty, and thereby automatically freeing France and the other Powers in respect of the treaty-breaking State from the obligations of the anti-war treaty. If the neutralised States were attacked by a State not a party to the anti-war treaty, the latter treaty would, of course, have no bearing, and France would be as free to act under the treaties guaranteeing neutrality as if she were not a party to the anti-war treaty. It is difficult to conceive, therefore, how treaties guaranteeing neutrality can be regarded as necessarily preventing the conclusion by France or any other Power of a multilateral treaty for the renunciation of war.

5. Relations with a Treaty-breaking State.

As I have already pointed out, there can be no question, as a matter of law, that violation of a multilateral anti-war treaty through resort to war by one party thereto would automatically release the other parties from their

obligations to the treaty-breaking States. Any express recognition of this principle of law is wholly unnecessary.

6. Universality.

From the beginning it has been the hope of the United States that its proposed multilateral anti-war treaty should be worldwide in its application, and appropriate provision therefor was made in the draft submitted to the other Governments on the 13th April. From a practical standpoint, it is clearly preferable, however, not to postpone the coming into force of an anti-war treaty until all the nations of the world can agree upon the text of such a treaty and cause it to be ratified. For one reason or another, a State so situated as to be no menace to the peace of the world might obstruct agreement or delay ratification in such manner as to render abortive the efforts of all the other Powers. It is highly improbable, moreover, that a form of treaty acceptable to the British, French, German, Italian and Japanese Governments, as well as to the United States, would not be equally acceptable to most if not all of the other Powers of the world. Even were this not the case, however, the coming into force among the above-named six Powers of an effective anti-war treaty and their observance thereof would be a practical guaranty against a second world war. This in itself would be a tremendous service to humanity, and the United States is not willing

to jeopardise the practical success of the proposal which it has made by conditioning the coming into force of the treaty upon prior universal or almost universal acceptance.”

The British, German, Italian and Japanese Governments have now replied to my Government's notes of the 13th April, 1928, and the Governments of the British Dominions and of India have likewise replied to the invitations addressed to them on the 22nd May, 1928, by my Government; pursuant to the suggestion conveyed in the note of the 19th May, 1928, from His Majesty's Government in Great Britain. None of these Governments have expressed any dissent from the above-quoted construction, and none has voiced the least disapproval of the principle underlying the proposal of the United States for the promotion of world peace. Neither has any of the replies received by the Government of the United States suggested any specific modification of the text of the draft treaty proposed by it on the 13th April, 1928, and my Government, for its part, remains convinced that no modification of the text of its proposal for a multilateral treaty for the renunciation of war is necessary to safeguard the legitimate interests of any nation. It believes that the right of self-defence is inherent in every sovereign State and implicit in every treaty. No specific reference to that inalienable attribute of sovereignty is therefore necessary or desirable. It is no less evident that resort to war, in

violation of the proposed treaty by one of the parties thereto, would release the other parties from their obligations under the treaty towards the belligerent State. This principle is well recognised. So far as the Locarno treaties are concerned, my Government has felt, from the very first, that participation in the anti-war treaty by the Powers which signed the Locarno agreements, either through signature in the first instance or thereafter, would meet every practical requirement of the situation, since, in such event, no State could resort to war in violation of the Locarno treaties without simultaneously violating the anti-war treaty, thus leaving the other parties thereto free so far as the treaty-breaking State is concerned. As you know, the Government of the United States has welcomed the idea that all parties to the treaties of Locarno should be among the original signatories of the proposed treaty for the renunciation of war, and provision therefor has been made in the draft treaty which I have the honour to transmit herewith. The same procedure would cover the treaties guaranteeing neutrality to which the Government of France has referred. Adherence to the proposed treaty by all parties to these other treaties would completely safeguard their rights, since subsequent resort to war by any of them, or by any party to the anti-war treaty, would violate the latter treaty as well as the neutrality treaty, and thus leave the other parties to the anti-war treaty

free, so far as the treaty-breaking State is concerned. My Government would be entirely willing, however, to agree that the parties to such neutrality treaties should be original signatories of the multilateral anti-war treaty, and it has no reason to believe that such an arrangement would meet with any objection on the part of the other Governments now concerned in the present negotiations.

While my Government is satisfied that the draft treaty proposed by it on the 13th April, 1928, could be properly accepted by the Powers of the world without change, except for including among the original signatories the British Dominions, India, all parties to the treaties of Locarno, and, it may be, all parties to the neutrality treaties mentioned by the Government of France, it has no desire to delay or complicate the present negotiations by rigidly adhering to the precise phraseology of that draft, particularly since it appears that, by modifying the draft in form, though not in substance, the points raised by other Governments can be satisfactorily met and general agreement upon the text of the treaty to be signed be promptly reached. The Government of the United States has therefore decided to submit to the fourteen other Governments now concerned in these negotiations a revised draft of a multilateral treaty for the renunciation of war. The text of this revised draft is identical with that of the draft proposed by the United States on the 13th April, 1928,

except that the preamble now provides that the British Dominions, India, and all parties to the treaties of Locarno are to be included among the Powers called upon to sign the treaty in the first instance, and except that the first three paragraphs of the preamble have been changed to read as follows:—

“Deeply sensible of their solemn duty to promote the welfare of mankind;

Persuaded that the time has come when a frank renunciation of war as an instrument of national policy should be made to the end that the peaceful and friendly relations now existing between their peoples may be perpetuated;

Convinced that all changes in their relations with one another should be sought only by pacific means and be the result of a peaceful and orderly process, and that any signatory Power which shall hereafter seek to promote its national interests by resort to war should be denied the benefits furnished by this treaty.”

The revised preamble thus gives express recognition to the principle that, if a State resorts to war in violation of the treaty, the other contracting parties are released from their obligations under the treaty to that State. It also provides for participation in the treaty by all parties to the treaties of Locarno, thus making it certain that resort to war, in violation of the Locarno treaties, would

also violate the present treaty and release not only the other signatories of the Locarno treaties but also the other signatories to the anti-war treaty from their obligations to the treaty-breaking State. Moreover, as stated above, my Government would be willing to have included among the original signatories the parties to the neutrality treaties referred to by the Government of the French Republic, although it believes that the interests of those States would be adequately safeguarded if, instead of signing in the first instance, they should choose to adhere to the treaty.

In these circumstances, I have the honour to transmit herewith, for the consideration of your Excellency's Government, a draft of a multilateral treaty for the renunciation of war, containing the changes outlined above. I have been instructed to state in this connexion that the Government of the United States is ready to sign at once a treaty in the form herein proposed, and to express the fervent hope that your Excellency's Government will be able promptly to indicate their readiness to accept without qualification or reservation the form of treaty suggested by the United States.

If the Governments of Australia, Belgium, Canada, Czechoslovakia, France, Germany, Great Britain, India, the Irish Free State, Italy, Japan, New Zealand, Poland, South Africa and the United States can now agree to conclude this anti-war treaty among themselves, my Government

is confident that the other nations of the world will, as soon as the treaty comes into force, gladly adhere thereto, and that this simple procedure will bring mankind's age-long aspirations for universal peace nearer to practical fulfilment than ever before in the history of the world.

I have the honour to state, in conclusion, that the Government of the United States would be pleased to be informed, at as early a date as may be convenient, whether your Excellency's Government is willing to join with the United States and other similarly disposed Governments in signing a definitive treaty for the renunciation of war in the form transmitted herewith.

Accept (etc.)

Enclosure in No. 1.Draft of Proposed Treaty.

The President of the United States of America;

The President of the French Republic;

His Majesty the King of Belgians;

The President of the Czechoslovak Republic;

His Majesty the King of Great Britain, Ireland, and
the British Dominions beyond the Seas, Emperor
of India;

The President of the German Reich;

His Majesty the King of Italy;

His Majesty the Emperor of Japan;

The President of the Republic of Poland;

Deeply sensible of their solemn duty to promote the
welfare of mankind;

Persuaded that the time has come when a frank
renunciation of war as an instrument of national policy
should be made, to the end that the peaceful and friendly
relations now existing between their peoples may be
perpetuated;

Convinced that all changes in their relations with
one another should be sought only by pacific means and
be the result of a peaceful and orderly process, and that
any signatory Power which shall hereafter seek to promote
its national interests by resort to war should be denied
the benefits furnished by this treaty;

Hopeful that, encouraged by their example, all the other nations of the world will join in this humane endeavour and, by adhering to the present treaty as soon as it comes into force, bring their peoples within the scope of its beneficent provisions, thus uniting the civilised nations of the world in a common renunciation of war as an instrument of their national policy;

Have decided to conclude a treaty and for that purpose have appointed as their respective plenipotentiaries;

The President of the United States of America:

The President of the French Republic:

His Majesty the King of the Belgians:

The President of the Czechoslovak Republic:

His Majesty the King of Great Britain, Ireland, and the British Dominions beyond the Seas, Emperor of India:

For Great Britain and Northern Ireland and all parts of the British Empire, which are not separate members of the League of Nations;

For the Dominion of Canada;

For the Commonwealth of Australia:

For the Dominion of New Zealand;

For the Union of the South Africa;

For the Irish Free State:

For India:

The President of the German Reich;

His Majesty the King of Italy;

His Majesty the Emperor of Japan;

The President of the Republic of Poland;

Who, having communicated to one another their full powers, found in good and due form, have agreed upon the following articles:—

ARTICLE 1.

The high contracting parties solemnly declare, in the names of their respective peoples, that they condemn recourse to war for the solution of international controversies, and renounce it as an instrument of national policy in their relations with one another.

ARTICLE 2.

The high contracting parties agree that the settlement or solution of all disputes or conflicts, of whatever nature or of whatever origin they may be, which may arise among them, shall never be sought except by pacific means.

ARTICLE 3.

The present treaty shall be ratified by the high contracting parties named in the preamble in accordance with their respective constitutional requirements, and shall take effect as between them as soon as all their several instruments of ratification shall have been deposited at.....

.....

This treaty shall, when it has come into effect as prescribed in the preceding paragraph, remain open as long as may be necessary for adherence by all the other Powers of the world. Every instrument evidencing the adherence of a Power shall be deposited at ..... and the treaty shall, immediately upon such deposit, become effective as between the Power thus adhering and the other Powers parties hereto.

It shall be the duty of the Government of ..... to furnish each Government named in the preamble, and every Government subsequently adhering to this treaty, with a certified copy of the treaty and of every instrument of ratification or adherence. It shall also be the duty of the Government of ..... telegraphically to notify such Governments immediately upon the deposit with it of each instrument of ratification or adherence.

In faith whereof the respective plenipotentiaries have signed this treaty in the French and English languages, both texts having equal force, and hereunto affixed their seals.

Done at ..... the ..... day of ..... in the year of Our Lord one thousand nine hundred and twenty .....

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และราชเมธี
นายประสิทธิ์ ตูติตานนท์ ผู้พิมพ์ ใจพณา
๒๕๖/๓/๕๕.

สำนักหอสมุด